

Sygn. akt II AKa 371/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2016r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Zbigniew Kapiński (spr.)

Sędziowie: SA – Paweł Rysiński

SO (del.) – Grzegorz Miśkiewicz

Protokolant: – sekr. sąd. Łukasz Jachowicz

przy udziale oskarżycielki posiłkowej B. J.

przy udziale Prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2016 r.

sprawy

1. R. F. (1) urodzonego (...) w W., syna T. i R. z domu L.

*2. D. A. (1) z domu B. urodzonego
29 października 1993 r. w W., syna R. i A. z domu K.*

3. R. C. (1) urodzonego (...) w W., syna T. i T. z domu W.

oskarżonych z art. 148 § 2 pkt 1 k.k. i art. 279 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych R. F. (1) i D. A. (1), pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 24 marca 2016 r. sygn. akt XVIII K 101/15

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

zwalnia oskarżonych R. F. (1) i D. A. (1) od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze wydatkami obciążając Skarb Państwa także w odniesieniu do oskarżonego R. C. (1);

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów K. G. i T. S. – Kancelarie Adwokackie w W. po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych w tym 23% VAT za wykonywanie obrony z urzędu oskarżonego D. A. (1) i reprezentowanie oskarżycielki posiłkowej B. J. w postępowaniu odwoławczym przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie;

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego R. C. (1) kwotę 7.995 (siedem tysięcy dziewięćset dziewięćdziesiąt pięć) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym przed Sądem Apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Prokuratura oskarżyła **R. F. (1), D. A. (1) i R. C. (1)** o to, że:

I. w dniu 6 stycznia 2014 roku w Ł., na działce stanowiącej przedłużenie ul. (...), działając z zamiarem bezpośrednim, wspólnie i w porozumieniu, oraz ze szczególnym okrucieństwem pozbawili życia R. J. (1), w ten sposób, że zadawali mu ciosy w głowę metalowym prętem, strzelali w twarz z bliskiej odległości pistoletem sportowym typu (...) z tłumikiem na kulki oraz pistoletem typu wiatrówka (...), powodując uszkodzenie oka pokrzywdzonego, a następnie przy użyciu noża typu „motylek” zadali kilkanaście ciosów w szyję, czym spowodowali u R. J. (2) powstanie licznych ran kłutych szyi z uszkodzeniem przebiegu kanałów dużych naczyń tętnicznych szyi oraz rozległych złamań kości sklepienia i podstawy czaszki z dotłaczającym się krwawieniem śródczaszkowym, które to obrażenia skutkowały zgonem pokrzywdzonego

tj. o czyn z art. 148 § 2 pkt 1 k.k.

II. w dniu 6 stycznia 2014 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu, używając oryginalnych kluczy do mieszkania, zabranych po dokonanych zabójstwie R. J. (2), dokonali włamania do mieszkania położonego w W. przy ul. (...), skąd zabrali w celu przywłaszczenia sejf metalowy z zawartością pieniędzy w kwocie 1.000 zł w banknotach po 100 i 200 zł, torebek foliowych z zawartością substancji 3 MMC (metafedronu) o wadze około 30 gram o łącznej wartości nie mniejszej niż 1.500 zł oraz telefonu marki S. (...), czym działali na szkodę zmarłego R. J. (2)

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

a nadto R. F. (1) o to, że:

III. w dniu 16 stycznia 2014 roku w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...) w W. bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną gazową w postaci rewolweru gazowego (...) 4,5” kal. 6 mm nr (...) produkcji fabrycznej nieustalonego producenta w rozumieniu art.9 pkt 1 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. 2012.576)

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 24 marca 2016 r.:

I. oskarżonego R. C. (1) uniewinnił od popełnienia zarzucanych mu czynów, kosztami procesu w tym zakresie na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. obciążając Skarb Państwa;

II. oskarżonych R. F. (1) i D. A. (1) w ramach czynu zarzucanego im w pkt I uznał za winnych tego, że w dniu 6 stycznia 2014 roku w Ł., na działce stanowiącej przedłużenie ul. (...), działając z zamiarem bezpośrednim, wspólnie i w porozumieniu, oraz ze szczególnym okrucieństwem pozbawili życia R. J. (2), w ten sposób, że zadając liczne uderzenia metalowym zabezpieczeniem kierownicy w głowę oraz liczne uderzenia nożem spowodowali powstanie u R. J. (2) mnogich obrażeń ciała w postaci licznych ran tłuczonych głowy z mnogimi złamaniami kości sklepienia i podstawy czaszki, rozerwaniem opon mózgu oraz sfluczeniem istoty mózgowej i krwawieniem śródczaszkowym oraz do komór mózgu oraz mnogich ran kłutych szyi, z uszkodzeniem w przebiegu ich kanałów obu tętnic szyjnych wspólnych, struktur chrzęstnych krtani i tchawicy, obu płatów tarczycy, przełyku oraz trzonów dwóch kręgów szyjnych z towarzyszącym krwotokiem, które to obrażenia skutkowały zgonem pokrzywdzonego, to jest czynu z art.148 § 2 pkt 1 k.k. i za to na podstawie art.148 § 2 k.k. wymierzył każdemu z nich karę 25 (dwudziestu pięciu) lat pozbawienia wolności;

III. na podstawie art.46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego R. F. (1) na rzecz B. J. i R. J. (3) kwotę 150 000 (sto pięćdziesiąt) tysięcy złotych, od oskarżonego D. A. (1) rzecz B. J. i R. J. (3) kwotę 150 000 (sto pięćdziesiąt) tysięcy złotych tytułem zadośćuczynienia;

IV. oskarżonych R. F. (1) i D. A. (1) w ramach czynu zarzucanego im w pkt II uznał za winnych tego, że w dniu 6 stycznia 2014 roku w Ł. działając wspólnie i w porozumieniu, po dokonanych zabójstwie R. J. (2) zabrali należące do R. J. (2)

telefony komórkowe marki S. (...) i N. (...), a następnie używając oryginalnych kluczy do mieszkania, zabranych po dokonaniu zabójstwa R. J. (2), dokonali włamania do mieszkania położonego w W. przy ul. (...), skąd zabrali w celu przywłaszczenia jednostkę centralną komputera stacjonarnego, sejf metalowy z zawartością pieniędzy w kwocie co najmniej 1.000 zł, torebek foliowych z zapieciem strunowym, substancji 3 MMC (metafedronu) o wadze nie mniejszej 60 gramów, czym działali na szkodę zmarłego R. J. (2) to jest czynu z art.279 § 1 k.k. i za to na podstawie art.279 § 1 k.k. wymierzył im kary po 1 (jednym) roku pozbawienia wolności;

V. oskarżonego R. F. (1) uniewinnił od popełnienia czynu z art.263 § 2 k.k. zarzuconego mu w pkt III a/o, kosztami procesu w tym zakresie na podstawie art.632 pkt 2 k.p.k. obciążając Skarb Państwa;

VI. na podstawie art.85 § 1, 88 k.k. połączył kary orzeczone w pkt II i IV i orzekł wobec oskarżonych R. F. (1) i D. A. (1) kary łączne po 25 (dwadzieścia pięć) lat pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art.63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych wobec oskarżonych R. F. (1) i D. A. (1) łącznych kar pozbawienia wolności zaliczył okresy ich tymczasowego aresztowania od dnia 15 stycznia 2014 r. do dnia 24 marca 2016 r.

Ponadto Sąd Okręgowy orzekł o dowodach rzeczowych oraz w przedmiocie kosztów postępowania i wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego D. A. (1).

Powyższy wyrok został zaskarżony m. in. przez prokuratora oraz obrońców oskarżonych R. F. (1) i D. A. (1).

Prokurator zaskarżył wyrok w części dotyczącej R. C. (1) na jego niekorzyść odnośnie rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego co do winy w zakresie czynów zarzucanych temu oskarżonemu w pkt I i II tj. czynów zabronionych z art. 148 § 2 pkt 1 k.k. i art. 279 § 1 k.k. i na podstawie art. 427 § 1 i § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia w odniesieniu do zarzucanego oskarżonemu R. C. (1) czynu z punktu I wyroku, mający wpływ na jego treść poprzez uznanie przez Sąd Okręgowy w Warszawie, iż zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie daje podstawy do przypisania oskarżonemu winy i sprawstwa w zakresie stawianego mu zarzutu zabójstwa, co w rezultacie doprowadziło do uniewinnienia R. C. (1) od zarzucanego mu czynu z art. 148 § 2 pkt 1 k.k., podczas gdy prawidłowa i kompleksowa ocena całości materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie w postaci wyjaśnień oskarżonych R. F. (1) (złożonych w toku postępowania przygotowawczego) i D. A. (1) popartych eksperymentem procesowym w postaci wizji lokalnej, zeznań przesłuchiwanego świadków, powinno prowadzić do wniosków odmiennych niż zaprezentowane przez Sąd Okręgowy oraz do uznania winy oskarżonego;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia w odniesieniu do zarzucanego oskarżonemu R. C. (2) czynu z punktu II wyroku, mający wpływ na jego treść poprzez uznanie przez Sąd Okręgowy w Warszawie, iż zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie daje podstawy do przypisania oskarżonemu winy i sprawstwa w zakresie stawianego mu zarzutu kradzieży z włamaniem, co w rezultacie doprowadziło do uniewinnienia R. C. (1) od zarzucanego mu czynu z art. 279 § 1 k.k., podczas gdy prawidłowa i kompleksowa ocena całości materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie w postaci wyjaśnień oskarżonych R. F. (1) (złożonych w toku postępowania przygotowawczego) i D. A. (1), zeznań przesłuchiwanego świadków, w tym R. J. (3) powinno prowadzić do wniosków odmiennych niż zaprezentowane przez Sąd Okręgowy oraz do uznania winy oskarżonego

Na podstawie art. 437 § 1 i § 2 k.p.k. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego R. C. (1) w zakresie zarzucanych mu czynów z punktu I i II oraz przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego D. A. (1) na podstawie art. 425 § 1, 2 i 3 k.p.k., 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k. zaskarżyła wyrok wskazany w petitum apelacji w całości na korzyść tego oskarżonego i na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 k.k. wyrokowi zarzuciła obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

i) art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 5) a contrario w zw. z art. 2 § 1 i 2 k.p.k.- poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego, a dotyczącego powołania biegłego z zakresu rekonstrukcji zdarzeń, podczas gdy okoliczności objęte przedstawioną tezą dowodową są okolicznościami istotnymi dla niniejszej sprawy, w szczególności w sytuacji gdy stan faktyczny został odtworzony w znakomitej mierze na podstawie wersji zdarzeń przedstawionych przez samych oskarżonych, gdzie owe wersje wzajemnie się wykluczają, w szczególności w zakresie sprawstwa samych oskarżonych oraz ich poszczególnych ról w krytycznym zdarzeniu;

ii) art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. w zw. z art. 2 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. poprzez zaniechanie ustalenia, które ciosy doprowadziły do zgonu R. J. (2) i przez kogo zostały zadane, kto dokonał strzałów w twarz R. J. (2) i kto posługiwał się narzędziami niebezpiecznymi, a w konsekwencji zaniechanie ustalenia kto dokładnie ponosi odpowiedzialność na podstawie art. 148 § 2 k.k., biorąc pod uwagę fakt, iż w żadnym momencie pisemnych motywów skarżonego orzeczenia nie zostało wskazane, kiedy oskarżony D. A. (1) miałby wejść w porozumienie z R. F. (1), a także przy jednoczesnym braku uwzględnienia, iż na ubraniu ani obuwiu oskarżonego D. A. (1) nie odnaleziono śladów biologicznych należących do pokrzywdzonego, co w konsekwencji prowadzi do niemożności przypisania odpowiedzialności wobec jego mocodawcy; oraz poprzez

iii) zaniechanie ustalenia kto dokonał kradzieży z mieszkania R. J. (2), biorąc pod uwagę fakt, iż próba sprzedaży mienia należącego do pokrzywdzonego jest przestępstwem paserstwa, natomiast żaden materiał dowodowy znajdujący się w aktach sprawy nie potwierdza tego jakoby samego czynu zaboru miał dokonać oskarżony D. A. (1), w szczególności takowego dowodu nie stanowią wykazy połączeń telefonicznych ani miejsc logowania poszczególnych numerów telefonów, z których korzystają oskarżeni, a w konsekwencji niesłuszne przypisanie odpowiedzialności za opisywany czyn oskarżonemu D. A. (1);

iv) art. 199a k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2) a contrario - poprzez oddalenie dowodu z rozpytania wariograficznego oskarżonego D. A. (1), w sytuacji gdyż oczywistym jest, iż wnioskowany dowód miałby jedynie charakter pomocniczy, natomiast materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie nie dał jednoznacznej odpowiedzi na temat prawdziwości stanu faktycznego, a w czasie zgłaszania omawianego dowodu nie było praktycznie żadnego materiału dowodowego, który mógłby posłużyć do weryfikacji prezentowanych przez oskarżonych wyjaśnień;

v) art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. - poprzez zaniechanie przyznania właściwego prymatu opinii biegłych psychologów i psychiatrów w zakresie w jakim oceniają oskarżonego R. F. (1), w tym w zakresie twierdzeń o tym, że oskarżony posiada osobowość psychopatyczną, tendencję do agresji, manipulacji, a w konsekwencji wyciągnięcie błędnych wniosków z zeznań złożonych przez P. P. (1) w zakresie, w którym przekazuje on relacje oskarżonego R. F. (1) oraz świadka L. co do samego zdarzenia i ról poszczególnych osób, wobec której to relacji należy podejść ze szczególną ostrożnością, z jednej strony mając na względzie osobowość niedojrzałą z tendencjami dysocjalnymi, egocentryzm i brak empatii, a z drugiej strony przerzucanie odpowiedzialności na otoczenie, ze wskazaniem najwyższej skali psychopatii;

vi) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez bezzasadne zmarginalizowanie faktu, iż w dniu i w godzinach dokonywania krytycznego zdarzenia oskarżony D. A. (1) prowadził korespondencję sms z żoną - M. A., co w konsekwencji prowadzi do wniosku, iż nie byłby on w stanie jednocześnie wykonywać wszelkich czynności sprawczych, które zostały zarzucone aktem oskarżenia przyjętych przez Sąd meriti oraz poprzez nieprzypisanie właściwego znaczenia dla okoliczności łagodzących wobec D. A. (1), które nie odnoszą się jedynie do wieku oskarżonego, na który zwrócił uwagę Sąd meriti, ale w odniesieniu do tego jakim był człowiekiem, w szczególności w zakresie pominięcia jego odpowiedzialności jako rodzica, potwierdzonej zeznaniami P. P. (1), w których wskazuje, iż oskarżony nie pił alkoholu, bowiem zajmował się dzieckiem, co w połączeniu z faktem, iż jako osoba tak młoda ożenił się i założył rodzinę, w związku z faktem ciąży jego obecnej żony, nie stawia go w świetle osoby tak zdemoralizowanej, jak przedstawia to Sąd w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia;

vii) art. 6 k.p.k. w zw. z art., 401 § 1 k.p.k. w zw. z art. 378 § 1 k.p.k. oraz art. 378 § 2 k.p.k. a contrario, poprzez zaniechanie przerwania rozprawy w dniu 13 października 2015 r., w sytuacji wypowiedzenia stosunku obrony przez

adw. D. G. z uwagi na niemożność ustalenia wspólnej linii obrony, a w konsekwencji naruszenie prawa do obrony oskarżonego zarówno formalnej, jak i materialnej, bowiem wypowiedzenie obrony przez ustanowionego obrońcę było spowodowane brakiem zaufania pomiędzy stronami, natomiast na rozprawie doszło do przeprowadzenia czynności merytorycznych w postaci przesłuchania znakomitej większości świadków, co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia istotnych gwarancji procesowych oskarżonego.

Biorąc powyższe pod uwagę na zasadzie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 438 § 2 k.p.k. wniósł o uchylenie wyroku w całości w stosunku do D. A. (1) i przekazanie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Ponadto, na podstawie art. 452 § 2 k.p.k. wniósł o uzupełnienie przewodu sądowego poprzez dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu szczegółowej rekonstrukcji przebiegu zdarzenia, a zwłaszcza okoliczności i kolejności powstania stwierdzonych obrażeń, a w konsekwencji ustalenia przyczyn śmierci R. J. (2), a ponadto na okoliczność weryfikacji wartości diagnostycznej wyjaśnień złożonych przez oskarżonych w niniejszej sprawie.

Natomiast **obrońca R. F. (1)** na podstawie art. 425 § 1 – 3 k.p.k., art. 427 § 1 i 2 k.p.k., art. 444 k.p.k., art. 446 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 447 § 1 k.p.k. zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w całości odnośnie uznania oskarżonego za winnego wszystkich przypisanych mu w wyroku czynów tj. co do czynów przypisanych w pkt II i IV.

Biorąc zaś za podstawę art. 427 z 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który niewątpliwie miał wpływ na jego treść, poprzez:

I. jednoznacznie błędne i nie znajdujące potwierdzenia w zgromadzonym materialnie dowodowym ustalenie, że oskarżeni D. A. (1) i R. F. (1) w zakresie czynu z punktu II zaskarżonego orzeczenia, działali w formie zjawiskowej czynu karalnego - współsprawstwo, w sytuacji, gdy zgodnie z prawidłowo ustalonym stanem faktycznym należy ustalić, że pomiędzy R. F. (1), a D. A. (1) nie doszło do porozumienia (nawet w formie konkludentnej), stanowiącego realizację znamion czynu zabronionego z art. 148 § 2 pkt. 1 k.k., a wyłącznym sprawcą ww. zbrodni jest D. A. (1), który z uwagi na motyw finansowy /którego ustalenia zaniechał Sąd Okręgowy/, jako jedyny działał z zamiarem popełnienia czynu zabronionego, które to błędne ustalenie stanu faktycznego w powyższym zakresie skutkowało uznaniem winy oskarżonego R. F. (1) w zarzucanym mu czynie;

II. jednoznacznie błędne i nie znajdujące potwierdzenia w zgromadzonym materialnie dowodowym ustalenie, że oskarżeni D. A. (1) i R. F. (1) w zakresie czynu z punktu IV zaskarżonego orzeczenia, działali w formie zjawiskowej czynu karalnego - współsprawstwo, w sytuacji, gdy zgodnie z prawidłowo ustalonym stanem faktycznym należy ustalić, że pomiędzy R. F. (1), a D. A. (1) nie doszło do porozumienia (nawet w formie konkludentnej), stanowiącego realizację znamion czynu zabronionego z art. 279 § 1 k.k. a wyłącznym sprawcą ww. występkę jest D. A. (1), który z uwagi na motyw finansowy /którego ustalenia zaniechał Sąd Okręgowy/, jako jedyny działał z zamiarem popełnienia czynu zabronionego, które to błędne ustalenie stanu faktycznego w powyższym zakresie skutkowało uznaniem winy oskarżonego R. F. (1) w zarzucanym mu czynie;

III. jednoznacznie błędne i nie znajdujące potwierdzenia w zgromadzonym materialnie dowodowym ustalenie, że oskarżony R. F. (1) nabywał wspólnie z oskarżonym D. A. (1) od R. J. (2) środki odurzające w postaci kokainy, albowiem powyższe nie wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, co w sposób bezpośredni doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego w powyższym zakresie i tym samym uznania winy oskarżonego R. F. (1) w zarzucanych mu czynach;

IV. jednoznacznie błędne i nie znajdujące potwierdzenia w zgromadzonym materialnie dowodowym ustalenie, że oskarżeni R. F. (1) i D. A. (1) przebywając w dniu 06.01.2014 r. w Ł., zdecydowali się zaproponować wspólne strzelanie R. J. (2), w sytuacji, gdy wyłącznym inicjatorem wspólnego strzelania był D. A. (1), co w sposób bezpośredni

doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego w powyższym zakresie i tym samym uznania winy oskarżonego R. F. (1) w zarzucanych mu czynach;

V. jednoznacznie błędne i nie znajdujące potwierdzenia w zgromadzonym materialnie dowodowym ustalenie, że oskarżony R. F. (1) wielokrotnie uderzył R. J. (2) blokadą kierownicy, którą używał do zabezpieczania samochodu V. (...), przeciągnął wspólnie z D. A. (1) zwłoki R. J. (2), które następnie przykrył papą i znalezionym na miejscu zdarzenia nadkolem samochodu, w sytuacji, gdy z uwagi na splót okoliczności będących poza strefą przewidywań R. F. (1), w sposób od siebie niezależny znalazł się on w konkretnym miejscu i czasie, co D. A. (1) wykorzystał do popełnienia czynu z art. 148 § 2 pkt. 1 k.k., czego R. F. (1) nie akceptował i nie chciał ułatwić (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 21 stycznia 2004 r., II AKa 520y03, Prok. i Pr. 2005, z. 5, poz. 12), a ustalenie przeciwne skutkowało błędnym ustaleniem stanu faktycznego w powyższym zakresie i tym samym uznania winy oskarżonego R. F. (1) w zarzucanych mu czynach;

VI. jednoznacznie błędne i nie znajdujące potwierdzenia w zgromadzonym materialnie dowodowym ustalenie, że R. F. (1) współdziałał z oskarżonym D. A. (1) w sprzątaniu miejsca zabójstwa, w tym zabranii ubrania R. J. (2), jego dokumentów, blokady kierownicy i noża do foliowego worka, w sytuacji, gdy wyłącznym sprawcą tych czynności podjętych na miejscu zdarzenia jest oskarżony D. A. (1), a ustalenie przeciwne skutkowało błędnym ustaleniem stanu faktycznego w powyższym zakresie i tym samym uznania winy oskarżonego R. F. (1) w zarzucanych mu czynach;

VII. jednoznacznie błędne i nie znajdujące potwierdzenia w zgromadzonym materialnie dowodowym ustalenie, że R. F. (1) współdziałał z oskarżonym D. A. (1) w popełnieniu czynu zabronionego z art. 279 § 1 k.k., na który to czyn miało składać się przeszukanie samochodu R. J. (2), a następnie zabranie telefonów komórkowych marki S. (...) i N. (...), jakie miał przy sobie R. J. (2) oraz rewolweru E. V. oraz udanie się do mieszkania R. J. (2) przy ul. (...) w W., celem zaboru sejfu z zawartością pieniędzy w kwocie co najmniej 1.000 zł, torebek foliowych z zapięciem strunowym, substancji 3 MMC (metafedronu) o wadze nie mniejszej niż 60 gramów, torebek z zapięciem strunowym, jednostkę centralną komputera stacjonarnego, a także szalika z emblematem (...), w sytuacji, gdy z uwagi na splót okoliczności będących poza sferą przewidywań R. F. (1), w sposób od siebie niezależny znalazł się on w konkretnym miejscu i czasie, co D. A. (1) wykorzystał do popełnienia czynu z art. 279 § 1 k.k., czego R. F. (1) nie akceptował i nie chciał ułatwić (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 21 stycznia 2004 r. II AKa 520/03, Prok. i Pr. 2005, z. 5, poz. 12), a ustalenie przeciwne skutkowało błędnym ustaleniem stanu faktycznego w powyższym zakresie i tym samym uznania winy oskarżonego R. F. (1) w zarzucanych mu czynach;

VIII. jednoznacznie błędne i nie znajdujące potwierdzenia w zgromadzonym w niniejszej sprawie materialnie dowodowym ustalenie, że substancja 3MMC (metafedron) pochodząca z mieszkania R. J. (2), w ilości co najmniej 30 gramów została sprzedana m.in. T. R., w sytuacji, gdy zgodnie ze zgromadzonym w niniejszej sprawie materiałem dowodowym wynika fakt, że z mieszkania R. J. (2) zabrano około 30 gram, zaś świadkowie P. P. (1) i T. R. wskazują na znacznie większą ilość - około 80-90 gram 3 MMC, które otrzymali od D. A. (1), a zatem nie zostało jednoznacznie ustalone - ile było partii dopalaczy /jedna czy dwie?/, jaka była ich ilość - która patia dopalaczy pochodziła z mieszkania R. J. (2) i który ze świadków - P. P. (1), czy T. R. ją otrzymał do zbycia, a co najistotniejsze /motyw finansowy zabójstwa, którego ustalenia Sąd Okręgowy zaniechał/ - która partia 3 MMC była wzięta na kredyt przez D. A. (1) od R. J. (2), za którą to partię D. A. (1) nie zapłacił, co w sposób oczywisty doprowadziło powstania błędu braku i tym samym do błędnego ustalenia stanu faktycznego w powyższym zakresie i tym samym uznania winy oskarżonego R. F. (1) w zarzucanych mu czynach;

IX. jednoznacznie błędne i nie znajdujące potwierdzenia w zgromadzonym materialnie dowodowym ustalenie, że R. F. (1) po opuszczeniu mieszkania R. J. (2), udał się wspólnie z D. A. (1) do mieszkania D. A. (1) przy Al. (...), w sytuacji, gdy zgodnie z materiałem dowodowym R. F. (1) nie udał się do mieszkania D. A., a jedynie odwiózł go pod jego dom, co koresponduje również z danymi pozyskanymi od operatora stacji przekaźnikowej (...), telefon R. F. (1) /(...)/ logował się o godzinie 17:25:23 w jego mieszkaniu - stacja przekaźnikowa (...) W. ul. (...) /tom XVI k. 3264-3265/ - /wprawdzie ulicą zamieszkania R. F. (1) jest ul. (...), ale gdy jest w mieszkaniu - jego telefon - loguje się po stronie Ś. (gmina C.) głównie na ul. (...) lub na ul. (...)/, co w sposób oczywisty skutkowało błędnym ustaleniem stanu faktycznego w powyższym zakresie i tym samym uznania winy oskarżonego R. F. (1) w zarzucanych mu czynach;

X. jednoznacznie błędne i nie znajdujące potwierdzenia w zgromadzonym w niniejszej sprawie materialne dowodowym ustalenie, że szalik z napisem (...) oskarżony R. F. (2) w dniu 10.01.2014 r. wręczył świadkowi P. P. (1), w sytuacji, gdy ww. szalik od dnia 06.01.2014 r. był w wyłącznym posiadaniu D. A. (1) /dowód w postaci zdjęcia szalika - został wykonany telefonem oskarżonego D. A. (1) w jego mieszkaniu - w dniu 07.01.2014 r., a więc w jeden dzień po zabójstwie - zatem niewątpliwie, to D. A. (1) był w posiadaniu tego szalika, a nie R. F. (1)/, co w sposób bezpośredni doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego w powyższym zakresie i tym samym uznania winy oskarżonego R. F. (1) w zarzucanych mu czynach;

obrazę przepisów postępowania, która niewątpliwie miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj.

XI. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez jednoznacznie błędną, nielogiczną i sprzeczną ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz dowolną, a nie swobodną ocenę wyjaśnień R. F. (1) złożonych w dniach 25.09.2014 r. i 02.10.2014 r. (k. 1585-1597) i uznanie ich za niewiarygodne wyłącznie co do treści odciążających oskarżonego w zarzucanych mu czynach, w sytuacji, gdy wszechstronna ocena wyjaśnień ww. nakazuje uznanie, że są one zgodne z obiektywnym materiałem dowodowym /opinie biegłych etc./, co w sposób bezpośredni doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego w powyższym zakresie i tym samym uznania winy oskarżonego R. F. (1) w zarzucanych mu czynach;

XII. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez brak wszechstronności w ocenie zeznań świadków, tj. funkcjonariuszy Policji - J. K. (1) i H. F. (1) i pominięcie przy ocenie zeznań tychże świadków i przy ustaleniu stanu faktycznego istotnej okoliczności sprawy tj. faktu, że pomimo poinformowania ww. funkcjonariuszy Policji, a także prokuratora Prokuratury Rejonowej Warszawa Żoliborz - D. Z., o gotowości złożenia autentycznych wyjaśnień w zakresie rzeczywistego przebiegu wydarzeń z dnia 06.01.2014 r. - nie wykonano /aż do dnia 25.09.2014 r. i 02.10.2014 r. - kiedy to oskarżony R. F. (1) złożył wyjaśnienia wskazując rzeczywisty przebieg wydarzeń z dnia 06.01.2014r./ czynności przesłuchania wówczas podejrzanego R. F. (1), co niewątpliwie wpłynęło na błędną ocenę zeznań ww. oskarżonego oraz skutkowało błędem w ustaleniu stanu faktycznego w powyższym zakresie i uznaniem winy oskarżonego w zarzucanych mu czynach;

XIII. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez jednoznacznie błędne, nielogiczne i sprzeczne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz dowolne, a nie swobodne uznanie, że: „nie można jednoznacznie przyjąć, że motywem zabójstwa była sytuacja materialna oskarżonego D. A. (1)” /s. 95 uzasadnienia/ w sytuacji, gdy Sąd Okręgowy zaniechał dowodzenia w powyższym zakresie /również poprzez oddalenie wniosków dowodowych obrońcy oskarżonego R. F. (1)/, co w sposób bezpośredni doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego w powyższym zakresie i tym samym uznania winy oskarżonego R. F. (1) w zarzucanych mu czynach;

XIV. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez jednoznacznie błędną, nielogiczną i sprzeczną ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, dowolną a nie swobodną ocenę zeznań świadka P. P. (1) i uznanie, że ww. świadek zeznał zgodnie z prawdą, w sytuacji gdy:

- ww. świadek jawi się jako osoba szczególnie niewiarygodna z uwagi m.in. na zeznawanie nieprawdy /przestępstwo z art. 233 § 1 k.k./ - szczegółowe argumentacja zostanie przedstawiona w treści uzasadnienia,

- ww. świadek jawi się jako osoba szczególnie niewiarygodna z uwagi m.in. na zatajanie prawdy /przestępstwo z art. 233 § 1 k.k./ - szczegółowe argumentacja zostanie przedstawiona w treści uzasadnienia,

- do oceny zeznań ww. świadka należało podejść ze szczególną ostrożnością, tym bardziej, że w toku postępowania jurysdykcyjnego doszło do próby bezprawnego wpłynięcia na treść zeznań P. P. (1) /nielegalna korespondencja - ujawniona i zatrzymana u W. B. - dziadka oskarżonego D. A. (1) - po jego widzeniu z oskarżonym D. A. i grypsu ujawnionego w celi D. A./, natomiast istnieje uzasadnione podejrzenie, że W. B. przekazał w formie ustnej ww. świadkowi treści zawarte w nielegalnej korespondencji, co powinien zweryfikować Sąd Okręgowy poprzez

okazanie tejże nielegalnej korespondencji P. P. (1) i przesłuchanie ww. świadka na okoliczność treści ww. nielegalnej korespondencji /o co wnosił obrońca oskarżonego R. F. (1)/, czego Sąd I instancji zaniechał,

- logiczne jest twierdzenie, że wiedzę o zdarzeniu ww. świadek uzyskał wyłącznie od oskarżonego D. A. (1), a nie od oskarżonego R. F. (1), z którym ww. świadka łączyła krótkotrwała znajomość - szczegółowe argumentacja zostanie przedstawiona w treści uzasadnienia,

natomiast prawidłowa i wszechstronna ocena zeznań ww. nakazuje uznanie ich za niewiarygodne w całości, które to błędne uznanie skutkuje błędem w ustaleniu stanu faktycznego w powyższym zakresie i uznaniem winy oskarżonego w zarzucanych mu czynach;

XV. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez jednoznacznie błędną, nielogiczną i sprzeczną ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz dowolną, a nie swobodną ocenę dowodu z wyjaśnień złożonych przez oskarżonego R. F. (1) /w dniu 16.01.2014 r./ oraz zeznań złożonych przez świadka P. P. (1) w toku postępowania przygotowawczego i uznanie, że zostały one złożone w sposób swobodny w sytuacji gdy ww. wskazali, że twierdzenia zawarte w protokołach przesłuchania zostały na nich wymuszone w sposób bezprawny, co niewątpliwie skutkowało błędnym ustaleniem stanu faktycznego w powyższym zakresie i uznaniem winy oskarżonego w zarzucanych mu czynach;

XVI. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez jednoznacznie błędną i nielogiczną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego odnoszącego się do posiadania przez R. F. (1) rzeczy ruchomych należących do R. J. (2) i uznanie, że ww. okoliczność stanowi dowód winy R. F. (1) w popełnieniu przypisanych mu czynów, w sytuacji, gdy wszechstronna ocena materiału dowodowego nakazuje uznanie, że oskarżony R. F. (1) wszedł w posiadanie rewolweru E. V. oraz kulek do niego, w wyniku działania D. A. (1) - wypełniającego znamiona przestępstwa z art. 191 § 1 k.k., które to błędne uznanie skutkowało błędem w ustaleniu stanu faktycznego w powyższym zakresie i uznaniem winy oskarżonego w zarzucanych mu czynach;

XVII. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez jednoznacznie błędną, nielogiczną i sprzeczną ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz dowolną, a nie swobodną ocenę zeznań świadków - funkcjonariuszy Policji: J. K. (1) (k. 2093-2099, t. XI), M. B. (1) (k. 2101-2103, t. XI), J. R. (k. 2106-2109, t. XI), H. F. (2) (k. 219-220, t. II; k. 2110-2115, t. XI), S. D. (k. 2116-2120, t. XI), M. S. (k. 2121-2126, t. XI), S. S. (1) (k. 2142-2146, t. XI), J. K. (2) (k. 2147-2151, t. XI), A. W. (k. 2152-2157, t. XI), G. L. (k. 2158-2160, t. XI), P. S. (k. 2164-2168, t. XI), K. J. (1) (k. 2170-2173, t. XI), K. Ż. (k. 2187-2195, t. XI, 2363- 2.370, 2379-2386 t. XII), E. W. (k. 2196-2198, t. XI), S. S. (2) (k. 2201-2203, t. XII) i K. Ż. (k. 2363-2370, t. XII) i uznanie, że błędy proceduralne przez nich poczynione, nie mają znaczenia dla wyniku sprawy o zabójstwo (s. 77 uzasadnienia), w sytuacji, gdy skutkiem owych błędów proceduralnych, jest m.in. utrata wielu dowodów świadczących o faktycznym sprawcy /D. A. (1)/ czynów zarzucanych oskarżonemu R. F. (1), a poniżej opisane błędy proceduralne, w połączeniu z nagannie prowadzonym i nadzorowanym śledztwem przez prokuratora Prokuratury Rejonowej Warszawa-Żoliborz w Warszawie - D. Z., doprowadziły do błędnego ustalenia stanu faktycznego w powyższym zakresie i tym samym uznania winy oskarżonego R. F. (1) w zarzucanych mu czynach;

XVIII. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez jednoznacznie błędną, nielogiczną i sprzeczną ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz dowolną, a nie swobodną ocenę dowodu złożonego przez obrońcę oskarżonego R. F. (1) - zdjęcia szalika, które zostało wykonane przez oskarżonego D. A. (1) w jego mieszkaniu - w dniu 07.01.2014 r. a więc w 1 dzień po zabójstwie i uznanie, że jest to dowód winy R. F. (1), albowiem zgodnie z zeznaniami P. P. (1) - ww. szalik w dniu 10.01.2014 r. wręczył mu oskarżony R. F. (1) i uznanie ww. jako dowodu obciążającego R. F. (1) w przypisanych mu czynach, w sytuacji, gdy logiczna i wszechstronna ocena ww. dowodu, który został dostrzeżony wyłącznie przez obrońcę ww. oskarżonego nakazuje uznanie, że został on złożony celem wykazania autentyczności wyjaśnień R. F. (1), a ocena przeciwna i marginalizacja znaczenia ww. dowodu której dopuścił się Sąd Okręgowy, doprowadziła w sposób bezpośredni do odstąpienia od pełnego ustalenia wiarygodności świadków i oskarżonych, a tym samym do błędnego ustalenia stanu faktycznego w powyższym zakresie i tym samym uznania winy oskarżonego R. F. (1) w zarzucanych mu czynach;

XIX. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez jednoznacznie błędną, nielogiczną i sprzeczną ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz dowolną, a nie swobodną ocenę dowodu złożonego przez obrońcę oskarżonego R. F. (1) - wydrukowanego z telefonu R. F. zdjęcia dowodu rejestracyjnego samochodu V. (...) /k.1599/, z widocznym kciukiem osoby wykonującej zdjęcie /nie jest to kciuk oskarżonego R. F. (1)/, ujawnionego w wyniku analizy zapisów pamięci telefonów komórkowych - przez obronę oskarżonego i uznanie ww. jako dowodu obciążającego R. F. (1) w przypisanych mu czynach, w sytuacji, gdy zgodnie z wnioskiem dowodowym obrońcy ww. oskarżonego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego antropologa, można było ustalić, czyj kciuk widnieje na ww. zdjęciu /Sąd nie uwzględnił ww. wniosku stwierdzając, że skoro oskarżeni byli w posiadaniu tych dokumentów, to jest oczywiste, że mogą na nim znajdować się ich ślady - w postaci linii papilarnych - co wskazuje na niezrozumienie intencji dowodowej wnioskującego/, a dodatkowo należy uznać, że logiczna i wszechstronna ocena ww. dowodu, który został dostrzeżony wyłącznie przez obrońcę ww. oskarżonego nakazuje uznanie, że został on złożony celem wykazania autentyczności wyjaśnień R. F. (1), a ocena przeciwna i marginalizacja znaczenia ww. dowodu której dopuścił się Sąd Okręgowy, doprowadziła w sposób bezpośredni do błędnego ustalenia stanu faktycznego w powyższym zakresie i tym samym uznania winy oskarżonego R. F. (1) w zarzucanych mu czynach;

XX. tj. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez zupełnie dowolne, a nie swobodne, nielogiczne i sprzeczne ze wskazaniami wiedzy tj. opinią wstępną z badania dokumentów wykonaną przez prof. dr hab. E. G. /k. 4321- 4332/ uznanie, że zapisy widniejące na k. 3248 /notatka zawierająca wyliczenie wydatków, w tym w zakresie kwoty uzyskanej ze sprzedaży samochodu V. (...)/ nie zostały nakreślone przez D. A. (1), w sytuacji, gdy z wniosków ww. opinii wstępnej wynika, że kwestionowane zapisy mogły zostać nakreślone przez D. A. (1), a zatem powstała uzasadniona konieczność dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii uzupełniającej lub opinii kolejnego biegłego z zakresu badania dokumentów i badania pisma ręcznego, celem usunięcia wątpliwości co do trafności wniosków zawartych w opinii autorstwa dr M. G. (k. 4078 - 4131, 4374 - 4379), tym bardziej, że z treści zapisów widniejących na przedmiotowej notatce /k. 3248/ wynika motyw finansowy popełnienia czynu z art. 148 § 1 pkt. 1 k.k. i art. 279 § 1 k.k., co w sposób oczywisty doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego w powyższym zakresie i uznania winy oskarżonego R. F. (1) w zarzucanych mu czynach;

XXI. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez brak wszechstronności w ocenie zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, co skutkowało zupełnie błędnym, nielogicznym i dowolnym, a nie swobodnym uznaniem, że: „kwestia autorstwa zapisów sporządzonych na k. 3428 ma charakter drugorzędny i w żaden sposób nie może bezpośrednio być uznane za dowód winy w zakresie podstawowego zarzutu rozpoznawanego w sprawie niniejszej” /s. 82 uzasadnienia/, w sytuacji, gdy z ww. zapisów wynika motyw finansowy popełnienia czynu z art. art. 148 § 1 pkt 1 k.k., co w sposób oczywisty doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego w powyższym zakresie i tym samym uznania winy oskarżonego R. F. (1) w zarzucanych mu czynach;

XXII. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez zupełnie dowolne, a nie swobodne i nielogiczne pominięcie przy ustaleniu stanu faktycznego dowodu w postaci informacji z przeprowadzonych badań genetycznych odzieży D. A. i P. P. - z dnia 16.01.2014r. - (T. III k. 530-531), z którego to dowodu wynikał fakt zabezpieczenia niewłaściwej kurtki D. A. (1), co skutkowało brakiem wszechstronności w sferze gromadzenia materiału dowodowego, co w sposób oczywisty doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego w powyższym zakresie i tym samym uznania winy oskarżonego R. F. (1) w zarzucanych mu czynach;

XXIII. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez zupełnie dowolną, a nie swobodną i błędną nielogiczną ocenę dowodów w postaci opinii z zakresu biologii z dnia 06.05.2014 r. - dot. badania odzieży D. A. i śladów zabezpieczonych z samochodu V. (...), a także opinii z zakresu psychiatrii i psychologii i uznanie ww. dowodów jako dowody winy oskarżonego R. F. (1) w przypisanych mu czynach, w sytuacji, gdy Sąd Okręgowy zaniechał wszechstronności w ocenie ww. dowodów i odniósł się do nich wyłącznie w sposób zdawkowy, co niewątpliwie doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego w powyższym zakresie i tym samym uznania winy oskarżonego R. F. (1) w zarzucanych mu czynach;

XXIV. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez niczym nieuzasadniony brak wszechstronności w analizie połączeń telefonicznych i zaniechanie przez Sąd Okręgowy ustalenia faktycznego przebiegu wydarzeń w dniu 06.01.2014 r.,

w sytuacji, gdy niewątpliwie inicjatorem kontaktu w dniu 06.01.2014 r. między D. A. (1) i R. F. (1) - był D. A. (1) -- który o godz. 09:55:39 - pierwszy telefonicznie nawiązał kontakt z R. F. (1) (T. XIV k. 3254), na skutek czego doszło do błędnego uznania, że pomiędzy oskarżonymi doszło do porozumienia w formie konkludentnej, co niewątpliwie doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego w powyższym zakresie i tym samym uznania winy oskarżonego R. F. (1) w zarzucanych mu czynach;

XXV. art. 410 k.p.k. poprzez ustalenie stanu faktycznego w oparciu o dowód w postaci opinii sądowo-psychiatrycznej /k. 3332-3335/, który to dowód nie został przeprowadzony na rozprawie, ani też nie został wprowadzony do materiału dowodowego w trybie określonym w art. 394 § 1 i 2 k.p.k., co w sposób oczywisty skutkowało błędnym ustaleniem stanu faktycznego w powyższym zakresie, a w konsekwencji uznaniem winy oskarżonego R. F. (1) w zarzucanych mu czynach;

XXVI. art. 410 k.p.k. poprzez ustalenie stanu faktycznego w oparciu o dowód w postaci opinii biegłego z zakresu broni i balistyki /k. 4151-4156/, który to dowód nie został przeprowadzony na rozprawie, ani też nie został wprowadzony do materiału dowodowego w trybie określonym w art. 394 § 1 i 2 k.p.k., co w sposób oczywisty skutkowało błędnym ustaleniem stanu faktycznego w powyższym zakresie, a w konsekwencji uznaniem winy oskarżonego R. F. (1) w zarzucanych mu czynach;

XXVII. art. 410 k.p.k. poprzez ustalenie stanu faktycznego w oparciu o dowód w postaci opinii sądowo-psychologicznej dot. R. F. (1) /k. 3336-3341, 4380-4390/, który to dowód nie został przeprowadzony na rozprawie, ani też nie został wprowadzony do materiału dowodowego w trybie określonym w art. 394 § 1 i 2 k.p.k., co w sposób oczywisty skutkowało błędnym ustaleniem stanu faktycznego w powyższym zakresie, a w konsekwencji uznaniem winy oskarżonego R. F. (1) w zarzucanych mu czynach;

XXVIII. art. 410 k.p.k. poprzez ustalenie stanu faktycznego w oparciu o dowód w postaci opinii sądowo-psychologicznej dot. D. A. (1) /k. 3336 - 3341, 4380 - 4390/, który to dowód nie został przeprowadzony na rozprawie, ani też nie został wprowadzony do materiału dowodowego w trybie określonym w art. 394 § 1 i 2 k.p.k., co w sposób oczywisty skutkowało błędnym ustaleniem stanu faktycznego w powyższym zakresie, a w konsekwencji uznaniem winy oskarżonego R. F. (1) w zarzucanych mu czynach;

XXIX. art. 410 k.p.k. poprzez ustalenie stanu faktycznego w oparciu o dowód w postaci opinii sądowo-psychologicznej dot. R. C. (1) /k. 4150-4153/, który to dowód nie został przeprowadzony na rozprawie, ani też nie został wprowadzony do materiału dowodowego w trybie określonym w art. 394 § 1 i 2 k.p.k., co w sposób oczywisty skutkowało błędnym ustaleniem stanu faktycznego w powyższym zakresie, a w konsekwencji uznaniem winy oskarżonego R. F. (1) w zarzucanych mu czynach;

XXX. art. 410 k.p.k. poprzez ustalenie stanu faktycznego w oparciu o dowód w postaci informacji Centrum Medycznego (...) /k. 1414/, który to dowód nie został przeprowadzony na rozprawie, ani też nie został wprowadzony do materiału dowodowego w trybie określonym w art. 394 § 1 i 2 k.p.k., co w sposób oczywisty skutkowało błędnym ustaleniem stanu faktycznego w powyższym zakresie, a w konsekwencji uznaniem winy oskarżonego R. F. (1) w zarzucanych mu czynach;

XXXI. art. 410 k.p.k., poprzez ustalenie stanu faktycznego w oparciu o dowód w postaci informacji operatora telekomunikacyjnego /k. 3475-3478/, który to dowód nie został przeprowadzony na rozprawie, ani też nie został wprowadzony do materiału dowodowego w trybie określonym w art. 394 § 1 i 2 k.p.k., co w sposób oczywisty skutkowało błędnym ustaleniem stanu faktycznego w powyższym zakresie, a w konsekwencji uznaniem winy oskarżonego R. F. (1) w zarzucanych mu czynach;

XXXII. art. 410 k.p.k. poprzez ustalenie stanu faktycznego w oparciu o dowód w postaci umowy kupna-sprzedaży V. nr rej. (...) /k. 2315b/, który to dowód nie został przeprowadzony na rozprawie, ani też nie został wprowadzony do materiału dowodowego w trybie określonym w art. 394 § 1 i 2 k.p.k., co w sposób oczywisty skutkowało błędnym

ustaleniem stanu faktycznego w powyższym zakresie, a w konsekwencji uznaniem winy oskarżonego R. F. (1) w zarzucanych mu czynach;

XXXIII. art. 410 k.p.k. poprzez ustalenie stanu faktycznego w oparciu o dowód w postaci informacji AŚ W-wa Białolęka /k. 3814/, który to dowód nie został przeprowadzony na rozprawie, ani też nie został wprowadzony do materiału dowodowego w trybie określonym w art. 394 § 1 i 2 k.p.k., co w sposób oczywisty skutkowało błędnym ustaleniem stanu faktycznego w powyższym zakresie, a w konsekwencji uznaniem winy oskarżonego R. F. (1) w zarzucanych mu czynach;

XXXIV. art. 410 k.p.k. poprzez ustalenie stanu faktycznego w oparciu o dowód w postaci opinii z zakresu badania pisma ręcznego /k. 4374-4379/, który to dowód nie został przeprowadzony na rozprawie, ani też nie został wprowadzony do materiału dowodowego w trybie określonym w art. 394 § 1 i 2 k.p.k., co w sposób oczywisty skutkowało błędnym ustaleniem stanu faktycznego w powyższym zakresie, a w konsekwencji uznaniem winy oskarżonego R. F. (1) w zarzucanych mu czynach;

XXXV. art. 410 k.p.k. w zw. i art. 394 § 1 i 2 k.p.k. poprzez nieznajdujące uzasadnienia w obowiązujących przepisach, zbiorcze ujawnienie bez odczytywania na rozprawie w dniu 04.03.2016 r. akt postępowania Prokuratury Rejonowej Warszawa Żoliborz sygn. 1 Ds. 670/14/11, a następnie ustalenie w oparciu o niesprecyzowane uprzednio dowody stanu faktycznego, co w sposób oczywisty skutkowało błędnym ustaleniem stanu faktycznego w powyższym zakresie, a w konsekwencji uznaniem winy oskarżonego R. F. (1) w zarzucanych mu czynach;

XXXVI. art. 304 § 2 k.p.k. poprzez zaniechanie przez Sąd I instancji - jako instytucji państwowej która w związku ze swą działalnością dowiedziała się o popełnieniu przestępstwa ściganego z urzędu - zawiadomienia prokuratora lub Policji, albowiem z materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, któremu Sąd Okręgowy dał wiarę, tj. wyjaśnień R. F. (1) oraz zeznań R. J. (3) i pośrednio P. P. (1) wynika uzasadnione podejrzenie popełnienia przez P. P. (1) przestępstwa polegającego na złożeniu fałszywych zeznań /art. 233 § 1 k.k./, zatajeniu prawdy /art. 233 § 1 k.k./, paserstwa umyślnego /art. 291 § 1 k.k./, które to zaniechanie po stronie Sądu Okręgowego, może dowodzić do błędnej i dowolnej, a nie swobodnej ocenie zeznań świadka P. P. (1), a tym samym zupełnie błędnym i dowolnym, a nie swobodnym przyznaniu mu waloru wiarygodności, co niewątpliwie skutkowało błędem w ustaleniu stanu faktycznego i uznaniem winy oskarżonego R. F. (1) w zarzucanych mu czynach;

XXXVII. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. i art. 173 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie przez Sąd I instancji dowodzenia z urzędu, tj. okazania świadkowi P. P. (1) nielegalnej korespondencji zatrzymanej u dziadka oskarżonego D. A. (1) - W. B., bezpośrednio po widzeniu u ww. oskarżonego oraz grypsu zatrzymanego w celi oskarżonego D. A. (1) /nielegalna korespondencja była adresowana do P. P. (1)/ i przesłuchanie świadka P. P. (1) również na okoliczność treści zawartych w ww. nielegalnej korespondencji, z której wynika wprost, że oskarżony D. A. (1) usiłował wpływać na treść zeznań P. P. (1), które ww. złożył w dniu 05.11.2015 r., który to brak dowodzenia z urzędu skutkowało błędem braku przy dokonywaniu ustalenia stanu faktycznego w zakresie przesłuchania ww. świadka, co w sposób oczywisty skutkowało błędem braku i tym samym błędnym ustaleniem stanu faktycznego w powyższym zakresie, a w konsekwencji uznaniem winy oskarżonego R. F. (1) w zarzucanych mu czynach;

XXXVIII. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie przez Sąd I instancji dowodzenia z urzędu, tj. okazania dziadkowi oskarżonego D. A. (1) - W. B., nielegalnej korespondencji zatrzymanej u ww. bezpośrednio po widzeniu u ww. oskarżonego oraz grypsu zatrzymanego w celi oskarżonego D. A. (1) /nielegalna korespondencja była adresowana do P. P. (1)/ na okoliczność treści zawartych w ww. nielegalnej korespondencji, z której wynika wprost, że oskarżony D. A. (1) usiłował wpływać na treść zeznań P. P. (1) /również przy pomocy W. B./, które ww. złożył w dniu 05.11.2015 r., który to brak dowodzenia z urzędu skutkowało błędem braku przy dokonywaniu ustalenia stanu faktycznego w zakresie przesłuchania ww. świadka, co w sposób oczywisty skutkowało błędem braku i tym samym błędnym ustaleniem stanu faktycznego w powyższym zakresie, a w konsekwencji uznaniem winy oskarżonego R. F. (1) w zarzucanych mu czynach;

XXXIX. art. 170 § 1 pkt. 2, 3, 4 i 5 k.p.k. poprzez zupełnie błędne i niezasadne oddalenie wniosków dowodowych nr 1 -12, 14-15, 17-25, 27-29 wskazanych w piśmie obrońcy oskarżonego R. F. (1) z dnia 27.10.2015 r., w sytuacji, gdy nie zachodziły przesłanki oddalenia tychże wniosków dowodowych, a okoliczności wnioskowane dotyczyły kwestii istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a uznanie przeciwne w sposób oczywisty skutkowało błędem braku i tym samym błędnym ustaleniem stanu faktycznego w powyższym zakresie, a w konsekwencji uznaniem winy oskarżonego R. F. (1) w zarzucanych mu czynach;

XL. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. i art. 201 § 1 k.p.k. poprzez zupełnie błędne i niezasadne wydanie na rozprawie w dniu 04.03.2016 r. postanowienia o nieuwzględnieniu wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego R. F. (1) o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu pisma ręcznego, w sytuacji, gdy zaistniała sprzeczność pomiędzy opinią wstępną z badania dokumentów wykonaną przez prof. dr hab. E. G. /k. 4321-4332/ z wniosków której wynika, że zapisy widniejące na k. 3248 /notatka zawierająca wyliczenie wydatków, w tym w zakresie kwoty uzyskanej ze sprzedaży samochodu V. (...)/ mogły zostać nakreślone przez D. A. (1), a opinią autorstwa dr M. G. (k. 4078-4131, 4374-4379), z wniosków której wynika, że kwestionowane zapisy nie zostały nakreślone przez D. A. (1), a zatem powstała uzasadniona konieczność dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii uzupełniającej lub opinii kolejnego biegłego z zakresu badania dokumentów i badania pisma ręcznego, celem usunięcia wątpliwości w zakresie wniosków zawartych w opinii autorstwa dr M. G. (k. 4078 - 4131, 4374 - 4379), tym bardziej, że z treści zapisów widniejących na przedmiotowej notatce /k. 3248/ wynika motyw finansowy popełnienia czynu z art. 148 § 1 pkt 1 k.k., co w sposób oczywisty skutkowało błędem braku i tym samym błędnym ustaleniem stanu faktycznego w powyższym zakresie, a w konsekwencji uznaniem winy oskarżonego R. F. (1) w zarzucanych mu czynach;

XLI. art. 170 § 1 pkt. 2 i 5 k.p.k. poprzez zupełnie błędne i niezasadne wydanie na rozprawie w dniu 05.11.2015 r. oraz w dniu 04.03.2016 r. postanowienia o nieuwzględnieniu wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego R. F. (1) o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadka N. T. w sytuacji, gdy ww. dowód miał na celu m.in. weryfikację opinii biegłej z zakresu psychologii M. B. (2), a zatem dowodu w oparciu o który Sąd I instancji ustalił stan faktyczny, co w sposób oczywisty skutkowało błędem braku i tym samym błędnym ustaleniem stanu faktycznego w powyższym zakresie, a w konsekwencji uznaniem winy oskarżonego R. F. (1) w zarzucanych mu czynach;

XLII. art. 170 § 1 pkt. 2 k.p.k. poprzez zupełnie błędne i niezasadne wydanie na rozprawie w dniu 05.11.2015 r. postanowienia o oddaleniu wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego R. F. (1) z dnia 27.10.2015 r. o procesowe zabezpieczenie tatuaży na rękach oskarżonego D. A. (1), w sytuacji, gdy zgodnie z tezą dowodową, ustalenie ewentualnej asymilacji D. A. (1) w środowisku więziennym, mogło mieć wpływ na wnioski końcowe opinii biegłej psycholog M. B. (2), w oparciu o którą to opinię Sąd Okręgowy ustalił stan faktyczny, co w sposób oczywisty skutkowało błędem braku i tym samym błędnym ustaleniem stanu faktycznego w powyższym zakresie, a w konsekwencji uznaniem winy oskarżonego R. F. (1) w zarzucanych mu czynach.

Na mocy art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i § 2 k.p.k. wniósł o:

1. uniewinnienie oskarżonego R. F. (1) od zarzucanych mu czynów,
bądź ewentualnie,
2. uchylenie w całości zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;
a w przypadku nie podzielenia przez Sąd Apelacyjny wskazanych wniosków obrony o:
3. uniewinnienie oskarżonego R. F. (1) od czynu z punktu II zaskarżonego wyroku,
4. zmianę orzeczenia poprzez uznanie, że oskarżony R. F. (1) w zakresie czynu z pkt IV zaskarżonego orzeczenia, działał w formie zjawiskowej czynu karalnego - pomocnictwo i za ten czyn, na podstawie art. 2.79 § 1 k.k. wymierzenie mu najniższej możliwej kary.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wszystkie wniesione apelacje uznać należy za bezpodstawne a w związku z tym nie zasługują na uwzględnienie zawarte w nich wnioski końcowe.

Oдноśnie apelacji prokuratora.

Zawarte w omawianym środku zaskarżenia zarzuty z pkt 1 i 2 są nie tylko bezpodstawne ale w istotnej części wadliwie zredagowane i błędne rodzajowo. Istota zarzutu o którym mowa w art. 438 pkt 3 k.p.k. podlega bowiem na kwestionowaniu przez skarżącego ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd meriti w danej sprawie. Jest zaś oczywiste, że na stan faktyczny składają się elementy strony przedmiotowej czyli, czynności wykonawcze sprawcy, skutek przestępczy, okoliczności czasu, miejsca lub sposobu działania, przedmiot czynności wykonawczej itp., jak również elementy natury podmiotowej (sensu largo) czyli osoba sprawcy, pokrzywdzonego, zamiar – jako prawnokarnie relewantny stosunek sprawcy do czynu. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych prawidłowo zredagowany służy zatem skarżącemu do kwestionowania całości ustaleń Sądu lub też tylko jednego czy też większej liczby wyżej wskazanych elementów natury przedmiotowej lub podmiotowej. Jest także oczywiste, że skoro z treści art. 438 pkt 3 k.p.k. wynika, że należy wykazać wpływ błędu w ustaleniach faktycznych na treści wyroku, to w istocie sensowne jest kwestionowanie tylko tych elementów składających się na stan faktyczny sprawy które związane są i przekładają się na znamiona czynu, czyli mają wpływ na prawnokarną ocenę zachowania oskarżonego.

Tymczasem z treści obu zarzutów zawartych w analizowanej apelacji zredagowanych w bardzo podobny sposób wynika, że skarżący prokurator poprzez zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych kwestionuje sposób oceny zgromadzonych w sprawie dowodów tj. wyjaśnień złożonych przez oskarżonych R. F. (1) (na etapie postępowania przygotowawczego) i D. A. (1), zeznań przesłuchanych w sprawie świadków w tym R. J. (3) oraz protokołu z wizji lokalnej.

Podkreślić zatem należy, że w tym, zakresie jest to błędny rodzajowo zarzut gdyż Sąd orzekający każdy dowód ocenia w oparciu o zasadę swobodnej oceny zawartą w art. 7 k.p.k. a więc kwestionowanie przez skarżącego sposobu tej oceny oraz jej wyników powinno odbywać się w oparciu o zarzut obrazy prawa procesowego czyli art. 7 k.p.k.

Błąd w ustaleniach faktycznych jest zazwyczaj skutkiem naruszenia określonych przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów w tym najczęściej właśnie art. 7 czy też art. 410 k.p.k.

Skoro jednak w przedmiotowej apelacji skarżący nie postawił żadnego zarzutu obrazy przepisów prawa procesowego to Sąd odwoławczy mając na uwadze treść art. 434 § 1 k.p.k. oraz art. 433 § 1 k.p.k. może czynić rozważania tylko w aspekcie treści zarzutów podniesionych w środku zaskarżenia.

Z treści zarzutu zawartego w pkt 1 wynika zaś, że skarżący prokurator w ramach zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych kwestionuje sposób oceny przez Sąd meriti wyjaśnień oskarżonych R. F. (3), złożonych w toku postępowania przygotowawczego, wyjaśnień D. A. (1), popartych eksperymentem procesowym w postaci wizji lokalnej oraz zeznań przesłuchiwanymi świadków (nie wymienia których). W ramach zaś zarzutu z pkt 2 dotyczącego czynu z art. 279 § 1 k.k. prokurator kwestionuje sposób oceny wyjaśnień oskarżonych jak w pkt 1 oraz zeznań przesłuchiwanymi świadków, z tym, że wymienia konkretnie nazwisko R. J. (3). Zdaniem autora omawianych zarzutów ocena wskazanych wyżej dowodów powinna prowadzić do wniosków odmiennych niż zaprezentowane przez Sąd Okręgowy oraz do uznania winy oskarżonego.

Zdaniem Sądu odwoławczego powyższe stanowisko prokuratora jest całkowicie bezpodstawne gdyż jest oderwane od realiów faktycznych i dowodowych niniejszej sprawy. Należy bowiem w pełni podzielić stanowisko Sądu Okręgowego który dokonał wnikliwej i wszechstronnej analizy i prawidłowej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów w tym także tych wymienionych przez autora apelacji tj. wyjaśnień złożonych przez oskarżonych R. F. (3) i D. A. (1) oraz zeznań przesłuchanych w sprawie świadków w tym R. J. (3). Mając na uwadze treść wskazanych dowodów nie można w żaden sposób zgodzić się z kontatacją skarżącego prokuratora, że prawidłowa i kompleksowa ocena całości materiału

dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie powinna prowadzić do uznania winy oskarżonego R. C. (1) w zakresie zarzucanych mu czynów. Należy w tym miejscu podkreślić, że autor omawianej apelacji prezentując tego rodzaju stanowisko nie wskazał jednocześnie w treści środka zaskarżenia, że wymienione w zarzutach z pkt 1 i 2 dowody, wyżej wskazane zostały dowolnie przez Sąd meriti ocenione, w czym owa dowolność się przejawia gdyż ogóle nie zakwestionował oceny tych dowodów poprzez właściwy do tego zarzut czyli poprzez obrazę art. 7 k.p.k. Ponadto stwierdzić należy, że aby poczynić jednoznaczne ustalenia faktyczne odnośnie udziału oskarżonego R. C. (1) w zarzucanych mu czynach to Sąd Okręgowy musiał dysponować chociażby jednym wiarygodnym dowodem dającym podstawę do dokonania tego rodzaju ustaleń i uznania, że oskarżony R. C. (1) brał udział wspólnie z R. F. (3) i D. A. (1) w zabójstwie R. J. (1) oraz w kradzieży z włamaniem do jego mieszkania. O ile bowiem udział pozostałych dwóch oskarżonych w obu tych czynach wynika z analizy określonych dowodów osobowych oraz pozostałych dowodów jak chociażby z miejsc logowań telefonów posiadanych przez oskarżonego R. F. (3), to odnośnie oskarżonego R. C. (1) jak zasadnie uznał Sąd meriti, żaden ze zgromadzonych w sprawie dowodów nie wskazuje w sposób jednoznaczny na udział tego oskarżonego w popełnieniu zarzucanych mu czynach. Tymczasem skarżący prokurator z owego braku dowodów próbuje wysnuć wnioski które w żaden sposób nie mogą zasługiwać na akceptację ze strony Sądu Apelacyjnego, a mianowicie, że brak logowania telefonów R. C. (1) w miejscach zdarzenia oznacza, że „nie można wykluczyć, że oskarżony R. C. (1) planując zbrodnię na osobie R. J. (2) celowo nie zabrał swojego telefonu na miejsce zbrodni bądź też udostępnił go innej osobie w celu dostarczenia mu alibi”, czyli w istocie świadczy na niekorzyść tego oskarżonego.

Należy podkreślić, że dokonaniu ustaleń odnośnie sprawstwa oskarżonego R. C. (1) w zakresie zarzucanych mu czynów wymaga wykazania, że konkretne dowody znajdujące się w aktach sprawy świadczą w sposób jednoznaczny o udziale tego oskarżonego w popełnieniu zarzucanych mu czynów. Z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wynika w sposób jednoznaczny, że Sąd meriti dokonał wszechstronnej analizy i prawidłowej oceny wszystkich dowodów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy w tym także tych wymienionych w zarzutach z pkt 1 i 2 omawianej apelacji tj. wyjaśnień oskarżonych: R. F. (1), D. A. (1) oraz zeznań przesłuchanych świadków w tym R. J. (3). Rozważania Sądu Okręgowego zawarte na str. 43 – 60 uzasadnienia wyroku w których dokonano wszechstronnej i wnikliwej analizy oraz oceny dowodów mających rzekomo świadczyć o udziale oskarżonego R. C. (1) w zabójstwie pokrzywdzonego R. J. (1) i włamaniu do jego mieszkania nie noszą cech błędu natury faktycznej i logicznej, zgodne są z zasadami wiedzy logiki i doświadczenia życiowego i z ich treści wynika w sposób jednoznaczny, że brak jest wystarczających i jednoznacznych dowodów pozwalających na dokonanie jednoznacznych ustaleń faktycznych odnośnie omawianej kwestii. Z treści zarzutów oraz wywodów skarżącego prokuratora zawartych w uzasadnieniu apelacji nie wynikają zaś tego rodzaju argumenty które podważają stanowisko Sądu Okręgowego i świadczą o udziale oskarżonego R. C. (1) w popełnieniu zarzucanych mu czynów. Wywody autora apelacji mają w tym zakresie charakter wyłącznie polemiczny i nie podważają zarówno oceny dowodów dokonanej przez Sąd meriti jak również ustaleń faktycznych poczynionych w niniejszej sprawie.

Z wyżej wskazanych powodów Sąd Apelacyjny uznał, że zawarte w omawianym środku zaskarżenia zarzuty nie zasługują na uwzględnienie. Brak jest również podstaw do uwzględnienia wniosku prokuratora i uchylenia wyroku bowiem nie istnieje szansa na poszerzenie bazy dowodowej w przedmiotowej sprawie, zaś te dowody które zostały dotychczas zgromadzone nie pozwalają na dokonanie odnośnie R. C. (1) innych ustaleń niż te dokonane przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego D. A. (1).

Zarzuty zawarte w przedmiotowej apelacji nie są zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie zawarty w niej wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Przed merytorycznym odniesieniem się do poszczególnych zarzutów podniesionych przez obrońcę oskarżonego D. A. (1) należy zauważyć, że przedmiotowy środek odwoławczy został zredagowany w sposób formalnie wadliwy. W petitum apelacji podniesione zostały bowiem zarzuty obrazy prawa procesowego tj. art. 193 § 1 w zw. z art. 167 k.p.k. i w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k., 410 k.p.k. w zw. z art. 7, 5 § 2 i 2 § 2 k.p.k., art. 199a k.p.k., 170 § 2 pkt 2 k.p.k.,

art. 6 k.p.k. 401 § 1 k.p.k. w zw. z art. 378 § 1 k.p.k. oraz 378 § 2 k.p.k. czyli że sfery gromadzenia i oceny dowodów oraz w części ze sfery związanej z prawem oskarżonego do obrony ale jednocześnie nie wykazano czy naruszenie wymienionych przepisów rzeczywiście miało wpływ na treść wyroku. Z treści art. 438 pkt 2 k.p.k. oraz z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika w sposób jednoznaczny, że dla skuteczności omawianego zarzutu konieczne jest zarówno wykazanie przez skarżącego, że rzeczywiście Sąd meriti naruszył wymienione w treści zarzutów przepisy oraz, że to naruszenie miało wpływ na treść wyroku. Jest także oczywiste, że w przypadku przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów wykazanie wpływu ich naruszenia może w istocie odbywać się poprzez postawienie skutecznego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. W przypadku zaś pozostałych przepisów, które nie należą do tej sfery konieczne jest wykazanie, że ich obraza skutkowałą naruszeniem prawa oskarżonego do obrony. Z treści petitum omawianej apelacji wynika, że zdecydowana większość z wymienionych przez autorkę apelacji przepisów postępowania karnego tj. art. 5 § 2 k.p.k., 7 k.p.k., 420 k.p.k., 193 § 1 k.p.k., 170 § 1 k.p.k. należy do sfery gromadzenia i oceny dowodów a zatem jeżeli rzeczywiście doszło do ich naruszenia to skarżąca powinna wykazać, że skutkiem ich naruszenia są błędne ustalenia faktyczne w całości lub też odnośnie określonego elementu strony przedmiotowej czy podmiotowej i w konsekwencji to błędne ustalenie miało określony wpływ na treść wyroku dotyczącego oskarżonego D. A. (1). Z treści omawianej apelacji wynika zaś w sposób jednoznaczny, że zarówno w podstawie prawnej zarzutów nie wymieniono pkt 3 art. 438 k.p.k. jak również nie postawiono w niej zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych poprzez który skarżąca kwestionowałaby ustalenia faktyczne w całości lub w części.

Rozpoznając zaś przedstawione zarzuty należy stwierdzić, że całkowicie chybiony i bezpodstawny jest zarzut obrazy art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. dotyczący oddalenia przez Sąd meriti wniosku dowodowego obrońcy o powołaniu biegłego z zakresu rekonstrukcji zdarzeń.

Należy w tym zakresie uznać, że całkowicie bezpodstawne są twierdzenia obrońcy oskarżonego zawarte w uzasadnieniu apelacji, że wyjaśnienie rozbieżności w wyjaśnieniach oskarżonych oraz ustaleń rzeczywistego przebiegu zdarzenia krytycznego dnia byłoby możliwe w przypadku dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji zdarzeń. W pierwszej kolejności należy podkreślić, że przy pomocy opinii biegłego a zwłaszcza z takiej dziedziny jaką wskazuje skarżąca nie tylko nie jest możliwe ale i dopuszczalne przez prawo wyjaśnienie rozbieżności w wyjaśnieniach oskarżonych. Bowiem to Sąd orzekający w danej sprawie ma wyłącznie prawo i obowiązek dokonania oceny zgromadzonych w sprawie dowodów i uznania przy zastosowaniu zasady zawartej w art. 7 k.p.k., które dowody czy też określone depozycje oskarżonego lub świadka zasługują lub nie na wiarę. Biegły z zakresu rekonstrukcji zdarzeń nie może w tym zakresie zastąpić Sądu. Ponadto zgodnie z treścią art. 193 § 1 k.p.k. zasięga się opinii biegłego lub biegłych gdy stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wymaga wiadomości specjalnych i w przedmiotowej sprawie zostały zgromadzone tego rodzaju dowody z opinii biegłych, które zostały wymienione na str. 9 – 10 uzasadnienia wyroku.

Natomiast z treści omawianego zarzutu oraz jego uzasadnienia nie wynika jakie konkretne okoliczności wymagające wiadomości specjalnych miałyby zostać rozstrzygnięte przez biegłego „z zakresu rekonstrukcji zdarzeń”.

Ze wskazanych powodów omawiany zarzut jest całkowicie bezpodstawny i uznać należy, że Sąd meriti nie naruszył wymienionych przez skarżącą przepisów postępowania jak również nie wykazano, że rzekome ich naruszenie miało wpływ na treść wyroku.

Nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut obrazy art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. Należy zauważyć, że przedmiotowy zarzut odnosi się do oskarżonego R. F. (1) i w istocie nie wiadomo co konkretnie z niego ma wynikać dla ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd meriti w niniejszej sprawie, gdyż zarzut ten nie został uzasadniony. W związku z tym należy w tym zakresie jedynie stwierdzić, że Sąd Okręgowy poddał wszechstronnej i wnikliwej analizie oraz ocenie zgromadzone w aktach sprawy opinie biegłych psychologów i psychiatrów w tym opinię biegłej K. W. oraz biegłej K. B. dotyczące R. F. (1) i zasadnie zaakceptował wnioski biegłych zawarte w tych opiniach.

Chybiony jest również zarzut obrazy art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. w zw. z art. 2 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. dotyczący rzekomego zaniechania ustalenia przez Sąd Okręgowy, które ciosy

doprowadziły do zgonu R. J. (2) i przez kogo zostały zadane, oraz kto dokonał strzałów w twarz R. J. (2) i kto posługiwał się narzędziami niebezpiecznymi. Należy w tym miejscu podkreślić, że obrońca oskarżonego stawiając powyższy zarzut nie zakwestionował jednocześnie ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd meriti odnośnie roli i zachowania oskarżonego D. A. (1) w trakcie zabójstwa R. J. (2). Nie można zaś uznać, że ustalenia faktyczne w tym zakresie są kwestionowane poprzez obrazę wskazanych przepisów postępowania ze sfery gromadzenia i oceny dowodów tj. art. 5 § 2, 7 i 410 k.p.k. oraz zasady ogólnej zawartej w art. 2 § 1 i 2 k.p.k.

Ponadto w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku wynika, że ze względu na specyfikę materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, Sąd Okręgowy zasadnie uznał, że nie ma możliwości ustalenia wszystkich elementów przedmiotowych zdarzeń, dlatego też stan faktyczny został ustalony jedynie w takim zakresie na jaki pozwalały ograniczenia materiału dowodowego. Jednocześnie jednak Sąd Okręgowy zasadnie uznał, że zebrane w sprawie dowody pozwalały na ustalenie, że D. A. (1) i R. F. (1) wspólnie i w porozumieniu dokonali zabójstwa R. J. (2). Na akceptację zasługuje przytoczone stanowisko Sądu Najwyższego z którego wynika, że do porozumienia pomiędzy współsprawcami może dojść nawet w sposób dorozumiały oraz, że ważny jest zamiar współdziałania z drugą osobą w wykonaniu czynu zabronionego. Współdziałający nie muszą się bezpośrednio kontaktować, natomiast muszą mieć świadomość wspólnego wykonania czynu zabronionego, a zatem przynajmniej wiedzieć o sobie i zdawać sobie sprawę że podejmowana czynność składa się na realizację wspólnie wykonywanej całości przedsięwzięcia. W kontekście tego zasadnie przyjęto, iż oskarżeni D. A. (1) i R. F. (1) działali wspólnie i w porozumieniu. Porozumienie między sprawcami czynu zabronionego nie musi bowiem zostać zawarte przed dokonaniem czynu zabronionego. Zatem to, że nie ustalono okoliczności zawarcia porozumienia nie wyklucza możliwości ustalenia zawarcia takiego porozumienia, więc ustalono w oparciu o zgromadzone w sprawie dowody wskazane przez Sąd meriti, że osoba zadająca ciosy nożem czyli D. A. (1) musiała wiedzieć wcześniejsze zadawanie ciosów poprzez R. F. (1). Jeżeli zatem w takiej sytuacji D. A. (1) zadawał pokrzywdzonemu ciosy nożem w istnie dla życia części jego ciała to zasadnie uznano, że tym samym akceptował wcześniejsze zachowanie R. F. (1) polegające na zadaniu ciosów tępym narzędziem. Powyższy tok rozumowania Sądu meriti zwarty na str. 105 – 106 uzasadnienia jest logiczny i przekonujący i wynika ze zgromadzonych w sprawie dowodów poddanych wcześniej analizie w tym z opinii biegłego lekarza sądowego. Zatem wbrew twierdzeniom skarżącej Sąd Okręgowy ustalił w niezbędnym zakresie wszystkie istotne okoliczności wskazujące na współdziałanie oskarżonego D. A. (1) w zabójstwie pokrzywdzonego R. J. (2). Nie można zaakceptować stanowiska skarżącej, że Sąd zaniechał ustalenia kto dokonał kradzieży z mieszkania R. J. (2), skoro zostało ustalone w sposób jednoznaczny, że obaj oskarżeni tj. R. F. (3) i D. A. (1) dokonali włamania do mieszkania R. J. (2) po jego zabójstwie.

Bezpodstawny jest zarzut obrazy art. 199a k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. dotyczący oddalenia dowodu z rozpytania wariograficznego oskarżonego D. A. (1) chociażby dlatego, że sama autorka apelacji przyznaje że wnioskowany dowód miałby jedynie charakter pomocniczy a zatem nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

Zarzut obrazy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. został tak zredagowany, że w istocie nie wiadomo co z niego ma wynikać dla prawidłowości ustaleń faktycznych dokonanych w niniejszej sprawie. Skarżąca w pierwszej części zarzutu podważa bowiem możliwość wykonywania przez oskarżonego czynności sprawczych ustalonych przez Sąd w sytuacji gdy prowadził on w tym czasie korespondencję sms z żoną M. A., zaś w drugiej części podnosi okoliczności mające świadczyć na korzyść oskarżonego dotyczące jego właściwości osobistych, zachowania wobec rodziny. W istocie omawiany zarzut uznać należy także za wewnętrznie sprzeczny w sytuacji gdy z jednej strony autorka apelacji poprzez obrazę art. 7 i 410 k.p.k. kwestionuje wykonywanie przez oskarżonego czynności sprawczych tylko dlatego, że w tym czasie prowadził korespondencję przy użyciu sms z żoną a jednocześnie zarzuca Sądowi pominięcie okoliczności łagodzących czyli mających wpływ na wymiar kary przy braku w apelacji zarzutu rażącej niewspółmierności kary o którym mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k.

Wbrew twierdzeniom skarżącej nie doszło również do naruszenia przez Sąd art. 6 k.p.k. w zw. z art. 401 § 1 k.p.k. w zw. z art. 378 § 1 i 2 k.p.k. poprzez zaniechanie przerwania rozprawy w dniu 13 października 2015 r.

Zarówno w treści zarzutu jak również w jego uzasadnieniu nie zostało bowiem wykazane w sposób przekonujący, że rzeczywiście zostało naruszone prawo do obrony oskarżonego D. A. (1). Na wszystkich rozprawach oskarżony był reprezentowany przez obrońcę a nadto należy zauważyć, że od dnia 13 października 2015 r. odbyło się jeszcze 6 kolejnych rozpraw podczas których wykonywane były czynności procesowe z udziałem aktualnego obrońcy oskarżonego.

Analizując zaś końcową część pisemnych motywów zaskarżonego wyroku należy uznać, że wbrew twierdzeniom autorki apelacji Sąd Okręgowy wziął pod uwagę przy wymiarze kary orzeczonej wobec D. A. (1) wszystkie okoliczności zarówno obciążające jak i łagodzące i nadał im właściwe znaczenie, dlatego też należy uznać, że orzeczona wobec tego oskarżonego kara jest adekwatna do charakteru czynu jaki popełnił, stopnia jego zawinienia i uwzględnia pozostałe dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k. Sąd odwoławczy uznał zatem, że kara 25 lat pozbawienia wolności nie nosi cech rażącej surowości i brak jest zatem podstaw do dokonania korekty wyroku w tym zakresie.

Oдноśnie apelacji obrońcy oskarżonego R. F. (3).

Zawarte w przedmiotowej apelacji zarzuty obrazy przepisów postępowania /oprócz obrazy art. 410 kpk/ oraz błędy w ustaleniach faktycznych nie są zasadne i nie zasługują na uwzględnienie.

Przed merytoryczną analizą poszczególnych zarzutów należy poczynić kilka uwag natury ogólnej odnoszących się do sposobu redukcji obszerności oraz ilości zarzutów podniesionych przez skarżącego. Podkreślenia wymaga fakt, że oskarżonemu R. F. (3) przypisano popełnienie dwóch czynów we współsprawstwie z D. A. (1). Tymczasem autor omawianej apelacji postawił 10 zarzutów błędów w ustaleniach faktycznych oraz 32 zarzuty obrazy przepisów postępowania. Oдноśnie zarzutu o którym mowa w art. 438 pkt 3 k.p.k. to wymaga podkreślenia fakt, że służy on kwestionowaniu przez skarżącego całości lub też tylko określonego elementu strony przedmiotowej lub podmiotowej tych ustaleń. Jest także oczywiste, że skoro skarżący, jak wynika z treści wskazanego wyżej przepisu, wskazał zarówno istotę błędów w ustaleniach faktycznych ale również wpływ tego błędów na treść wyroku, to zasadne i sensowne jest kwestionowanie tylko tych elementów strony przedmiotowej lub podmiotowej, które dotyczą znamion danego czynu zabronionego i skutkują przyjęciem kwalifikacji prawnej lub też powodują, że bezpodstawnie przypisano popełnienie przez oskarżonego przypisanego mu czynu samodzielnie lub we współudziale z inną osobą.

Tymczasem analiza treści poszczególnych zarzutów zawartych w pkt I – X omawianej apelacji prowadzi do wniosku, że skarżący nie bacząc na wyżej wskazaną istotę zarzutu błędów w ustaleniach faktycznych kwestionuje w zasadzie każdy element tych ustaleń bez względu na jego znaczenie i wpływ na treść wyroku. Przykładem kwestionowania ustaleń które nie mają istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy są zarzuty zawarte w pkt III i IV w których skarżący kwestionuje, że oskarżony R. F. (1) wspólnie z oskarżonym D. A. (1) nabywał od R. środki odurzające w postaci kokainy (pkt III) oraz, że oskarżeni R. F. (1) i D. A. (1) przebywając w dniu 6 stycznia 2014 r. w Ł., zdecydowali się zaproponować wspólne strzelanie R. J. (2) w sytuacji gdy zdaniem skarżącego wyłącznym inicjatorem wspólnego strzelania był D. A. (1). Należy w tym miejscu zauważyć, że skarżący w każdym z zarzutów z pkt I – X zawarł ogólne natury stwierdzenie, że błędne ustalenie danej okoliczności skutkowało błędnym ustaleniem stanu faktycznego w danym zakresie i skutkowało uznaniem winy oskarżonego R. F. (3) w zarzucanym lub zarzucanych mu czynach. Należy w tym miejscu podkreślić, że w każdej sprawie należy określić istotę ustaleń faktycznych w zakresie poszczególnych elementów strony przedmiotowej i podmiotowej, które mają bezpośredni wpływ na to czy Sąd przyjmuje, że oskarżony popełnił zarzucany mu czyn oraz jaka jest jego kwalifikacja prawna. W realiach przedmiotowej sprawy ta istota w zakresie czynu z pkt I aktu oskarżenia dotyczy tego czy oskarżony R. F. (1) był na miejscu zdarzenia razem z oskarżonym D. A. (1) i w dniu 6 stycznia 2014 r. działając wspólnie i w porozumieniu z drugim sprawcą zadawał liczne uderzenia metalowym zabezpieczeniem kierownicy pokrzywdzonemu i to zachowanie spowodowało skutki opisane w pkt II wyroku czyli liczne opisane tam obrażenia u R. J. (2) skutkujące jego zgonem. Natomiast oдноśnie czynu z pkt II aktu oskarżenia istota ustaleń sprowadza się do tego, że obaj oskarżeni tj. R. F. (1) i D. A. (1) działając wspólnie w porozumieniu w dniu 6 stycznia 2014 r. po dokonaniu zabójstwa R. J. (1) zabrali należące do niego telefony komórkowe a następnie używając oryginalnych kluczy do mieszkania przy ul. (...) i zabrali z tego mieszkania przedmioty wymienione w pkt IV zaskarżonego wyroku. Zatem tylko wyżej wskazane elementy ustaleń

faktycznych mają znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy i wydaje się, że profesjonalny podmiot jakim jest adwokat, znając treść art. 438 pkt 3 k.p.k. powinien o tym wiedzieć i w związku z tym uznać należy, że sensowne jest kwestionowanie tylko tych elementów strony przedmiotowej lub podmiotowej które mają wpływ na treść wydanego w sprawie rozstrzygnięcia.

Analiza zarzutów zawartych w pkt I – X omawianej apelacji pozwala zaś na konstatację, że skarżący stawiając aż 10 zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych stara się stworzyć wrażenie, że Sąd Okręgowy dopuścił się tak dużej liczby uchybień w procesie ustalania stanu faktycznego sprawy, że wydany wyrok nie jest prawidłowy albowiem jest oparty na całkowicie błędnych podstawach faktycznych.

Należy jednak wyraźnie podkreślić, że w zakresie wskazanych wyżej elementów stanu faktycznego które mają rzeczywiste znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, ustalenia te są trafne i prawidłowe i mają oparcie w materiale dowodowym niniejszej sprawy który został oceniony jako wiarygodny. Dlatego też żaden z podniesionych przez skarżącego zarzutów zawartych w pkt I – X nie zasługuje na uwzględnienie gdyż ustalenia Sądu meriti w zakresie poszczególnych okoliczności wymienionych w zarzutach są trafne, bądź też okoliczności których ustalenie kwestionuje autor apelacji nie mają wpływu na treść wyroku.

Bezpodstawne jest kwestionowanie ustaleń faktycznych odnośnie tego, że oskarżony R. F. (1) działając wspólnie i w porozumieniu z D. A. (1) dokonał w dniu 6 stycznia 2014 r. zabójstwa R. J. (2) jak również bezpodstawne jest twierdzenie skarżącego, że wyłącznym sprawcą tej zbrodni jest D. A. (1). O sprawstwie oskarżonego R. F. (1) świadczą bowiem w sposób jednoznaczny zabrane w sprawie dowody, które zostały przez Sąd meriti przeanalizowane w sposób drobiazgowy i wszechstronny i ocenione w sposób swobodny zgodny z zasadą zawartą w art. 7 k.p.k. Do dowodów obciążających oskarżonego R. F. (1) zasadnie zaliczono zeznania świadka P. P. (1), wyjaśnienia oskarżonego z dnia 17 stycznia 2014 r., w których częściowo przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu w tym do kilkukrotnego uderzenia metalowym zabezpieczeniem kierownicy a także analizę miejsc logowania telefonu który w dniu zdarzenia posiadał, jak również pozostałe dowody wskazane przez Sąd w uzasadnieniu wyroku. Odnośnie zaś kwestii współsprawstwa to Sąd Okręgowy dokonał w tym zakresie trafnej i logicznej analizy zachowania oskarżonego i wysnuł w tym zakresie całkowicie trafne wnioski zawarte na str. 95 – 96 oraz 104 – 106. Rozważania Sądu są w tym zakresie logiczne i przekonujące i mają oparcie zarówno w zebranych w sprawie dowodach jak również w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W podobny sposób odnieść się należy do zarzutu zawartego w pkt II petitum w którym kwestionowane jest ustalenie współsprawstwa oskarżonego R. F. (1) w zakresie czynu przypisanego obu oskarżonym w pkt IV wyroku. Ustalenia Sądu meriti odnośnie tego że R. F. (1) był w mieszkaniu R. J. (2) po jego zabójstwie, że uczestniczył on również w przyprowadzeniu samochodu V. (...) z Ł. do W. oraz, że w posiadaniu R. F. (1) znalazły się przedmioty należące do R. J. (2) tj. rewolwer E. V. – znaleziony w jego mieszkaniu oraz akcesoria do tego rewolweru tj. kulki gumowe i amunicja kulowa kal 6 mm są całkowicie trafne i mają pełne oparcie w materiale dowodowym sprawy. Zasadnie zatem Sąd Okręgowy przyjął, że również w zakresie tego czynu obaj oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu. O trafności ustaleń Sądu w tym zakresie świadczy również zachowanie oskarżonego R. F. (1) w kolejnych dniach o zabójstwie pokrzywdzonego oraz sposób i zakres jego kontaktów z drugim współsprawcą tj. D. A. (1).

Okoliczność kwestionowana w zarzucie z pkt III dotycząca nabywania przez oskarżonych R. F. (3) i D. A. (1) od R. J. (2) środków odurzających została wbrew twierdzeniom autora apelacji prawidłowo ustalona ale nie ma ona znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

Nie ma także istotnego znaczenia z punktu widzenia istoty ustaleń faktycznych kwestia podniesiona w zarzucie z pkt IV i dotycząca tego czy wspólne strzelanie zaproponował R. J. (2) D. A. (1) czy też obaj oskarżeni w sytuacji gdy trafne są ustalenia faktyczne dotyczące udziału obu oskarżonych w zabójstwie pokrzywdzonego.

Nie wiadomo natomiast jaki jest dokładnie sens zarzutu zawartego w pkt V analizowanej apelacji w którym z jednej strony obrońca oskarżonego kwestionuje ustalenie, że R. F. (1) wielokrotnie uderzył R. J. (2) blokadą kierownicy w sytuacji gdy wynika to z treści wyjaśnienia tego oskarżonego z dnia 17 stycznia 2014 r., oraz pozostałych elementów

zachowania tego oskarżonego, aby następnie w drugiej części tego zarzutu zawrzeć stwierdzenie „w sytuacji gdy z uwagi na splot okoliczności będących poza sferą przewidywań R. F. (1), w sposób od siebie niezależny znalazł się on w konkretnym miejscu i czasie, co D. A. (1) wykorzystał do popełnienia czynu z art. 148 § 2 pkt 1 k.k. czego R. F. (1) nie akceptował i nie chciał ułatwić”. Dodatkowo jeszcze po tym stwierdzeniu cytuje wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 stycznia 2004 r. wydany w sprawie II AKa 520/03. Uznać zatem należy, że powyższy zarzut jest nie tylko sprzeczny z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego w tym z wyjaśnień R. F. (1), jest również wewnętrznie sprzeczny i w jego treści zawarte jest życzeniowe stwierdzenie autora apelacji które nie ma żadnego odzwierciedlenia w materiale dowodowym niniejszej sprawy.

Natomiast zarzut z pkt VI w którym skarżący kwestionuje ustalenia Sądu dotyczące czynu przypisanego w pkt II wyroku jest przykładem sztucznego mnożenia zarzutów poprzez wielokrotne kwestionowanie okoliczności tego samego zdarzenia i czynu. Po raz kolejny też autor apelacji ponawia swoje stwierdzenie wielokrotnie powtarzane w zarzutach błędu w ustaleniach faktycznych, że wyłącznym sprawcą wszystkich czynności w zakresie czynów opisanych w pkt II i IV zaskarżonego wyroku jest D. A. (1) co też już wielokrotnie podkreślano jest całkowicie sprzeczne z zebranymi w sprawie dowodowymi świadczącymi o współsprawstwie oskarżonego R. F. (1) w zakresie przypisanych obu oskarżonym czynu. Jest zatem oczywiste, że skoro Sąd Okręgowy trafnie ustalił, że obaj oskarżeni aktywnie uczestniczyli w dokonaniu zabójstwa R. J. (2) to tym samym trafne jest również ustalenie, że także obaj oskarżeni uczestniczyli w sprzątnięciu miejsca zabójstwa w tym zabrania ubrania R. J. (2), jego dokumentów, blokady kierownicy – która należała przecież do R. F. (1), oraz noża. Nie ma żadnych podstaw aby przyjąć, że czynności tych dokonał wyłącznie D. A. (1). Ponadto gdyby nawet teoretycznie założyć, że czynności te wykonywał tylko D. A. (1), to jednocześnie skoro w dokonaniu zabójstwa zgodnie z zeznaniami chociażby świadka P. P. (1) aktywnie uczestniczyli obaj oskarżeni, to powstaje pytanie jakie ma znaczenie powyższa kwestia dla ustalenia sprawstwa oskarżonego R. F. (1) w zakresie przypisanego mu czynu z art. 148 § 2 pkt 1 k.k.

Podobne znaczenie jak omawiany wcześniej zarzut z pkt V ma zarzut z pkt VII w którym z jednej strony skarżący kwestionuje ustalenia Sądu odnośnie udziału oskarżonego R. F. (1) w popełnieniu czynu opisanego w pkt IV wyroku a jednocześnie w drugiej części tego zarzutu zawarte jest stwierdzenie, że „z uwagi na splot okoliczności będących poza sferą przewidywań R. F. (1), w sposób od siebie niezależny znalazł się on w konkretnym miejscu i czasie, co D. A. (1) wykorzystał do popełnienia czynu z art. 279 § 1 k.k. czego R. F. (1) nie akceptował i nie chciał ułatwić”. Zatem z treści obu tych zarzutów tj. z pkt V i VII wynika po pierwsze, że są one wewnętrznie sprzeczne gdyż z jednej strony skarżący kwestionuje w pierwszej części tych zarzutów ustalenia Sądu odnośnie obecności oskarżonego w miejscach zdarzeń w dniu 6 stycznia 2014 r. tj. w miejscach dokonania zabójstwa pokrzywdzonego oraz w jego mieszkaniu a w drugiej części tych samych zarzutów twierdzi, że R. F. (1) był jednak w tych miejscach ale znalazł się tam w sposób od siebie niezależny, poza sferą swoich przewidywań, nie akceptując swojej obecności i nie chciał ułatwić popełnienia obu czynów D. A. (1). Zauważyć także należy, że R. F. (1) prokurator nie zarzucił a Sąd nie przypisał ułatwienia popełnienia zabójstwa R. J. (2) i włamania do jego mieszkania tylko współudział w obu tych czynach. Zatem autor apelacji w ramach tych zarzutów nie tylko popada w wewnętrzną sprzeczność swoich twierdzeń ale ociera się też o absurdalność argumentacji gdy pragnie przekonać Sąd Apelacyjny, że R. F. (1) w istocie przypadkowo, wbrew własnej woli znalazł się w miejscu zabójstwa pokrzywdzonego i wbrew własnej woli zadawał mu ciosy w głowę metalowym zabezpieczeniem kierownicy a następnie po zabójstwie też wbrew własnej woli udał się do mieszkania pokrzywdzonego a w kolejnych dniach też wbrew własnej woli wielokrotnie kontaktował się z D. A. (1).

Nie ma zaś żadnego znaczenia dla kwestii ustalenia sprawstwa oskarżonego R. F. (1) kwestia podnoszona w zarzucie z pkt VII i dotycząca tego komu oraz w jakiej ilości została sprzedana substancja 3 MMC pochodząca z mieszkania R. J. (2).

W ramach tego zarzutu skarżący podnosi i kwestionuje okoliczności które nastąpiły już po zabójstwie pokrzywdzonego oraz po dokonaniu włamania do jego mieszkania i nie ma znaczenia dla kwestii ustalenia sprawstwa oskarżonego R. F. (1) w zakresie przypisanych mu czynów

W podobny sposób odnieść się należy do zarzutu z pkt IX w którym autor apelacji stara się zakwestionować ustalenia Sądu, że R. F. (1) po opuszczeniu mieszkania R. J. (2) udał się wspólnie z D. A. (1) do jego mieszkania przy A. (...), podczas gdy zdaniem skarżącego R. F. (1) odwiedził go jedynie pod jego dom. Ustalenia Sądu są w tym zakresie prawidłowe i mają oparcie w danych pozyskanych od operatora stacji przekąźnikowych (...) telefonu R. F. (1). obrońca oskarżonego dokonał w tym zakresie własnej interpretacji tych danych. Tak tylko na marginesie zauważyć należy, że w ramach tego zarzutu obrońca oskarżonego wbrew wcześniejszym twierdzeniom przyznaje jednak, że R. F. (1) był w mieszkaniu R. J. (2).

Kwestia dotycząca ustaleń odnośnie szalika z napisem (...) podniesiona w zarzucie z pkt X zdaniem Sądu odwoławczego również nie budzi wątpliwości i została w sposób prawidłowy ustalona w oparciu o zeznania świadka P. P. (1). Rozważania Sądu meriti zawarte na stronach 70 – 71 uzasadnienia i dotyczące tej kwestii są wszechstronne i logiczne i Sąd w oparciu o prawidłową ocenę i analizę zeznań świadka P. P. (1) zasadnie i trafnie ustalił, że świadek ten nie miał żadnych powodów aby w sposób niezgodny z rzeczywistym stanem rzeczy obciążać oskarżonego R. F. (1). Zatem ustalenia Sądu Okręgowego w tym zakresie wbrew twierdzeniom skarżącego są prawidłowe i mają pełne oparcie w materiale dowodowym niniejszej sprawy.

Odnośnie zaś zawartych w omawianej apelacji zarzutów obrazy przepisów postępowania zawartych w pkt XI – XLII to stwierdzić należy, że skoro jak wskazano we wcześniejszej części rozważań dokonane przez Sąd meriti ustalenia faktyczne są prawidłowe odnośnie udziału i roli oskarżonego R. F. (1) w przypisanych mu czynach z art. 148 § 1 pkt 1 k.k. i art. 279 § 1kk i ma oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie, to tym samym brak jest podstaw do uznania, że rzeczywiście doszło do naruszenia wymienionych przez skarżącego przepisów postępowania ze sfery gromadzenia i oceny dowodów tj. art. 7, 410, 167, 366 § 1 k.p.k., 173 § 1 k.p.k., 170 § 1 k.p.k. i 201 § 1 k.p.k. oraz, że rzekoma obraza tych przepisów miała wpływ na treść wyroku.

Jest bowiem oczywiste i wynika to zarówno z treści art. 438 pkt 2 k.p.k. oraz orzecznictwa Sądu Najwyższego i Sądów Apelacyjnych, że dla uznania za skuteczny zarzut obrazy prawa procesowego konieczne jest wykazanie przez autora apelacji, że rzeczywiście doszło do naruszenia określonych przepisów postępowania ale jednocześnie, że owo naruszenie miało wpływ na treść wyroku. W przypadku przepisów ze sfery gromadzenia oceny dowodów czyli art. 7, 410, 167, 366, 170 i 201 k.p.k. ten wpływ może być wykazany w istocie tylko poprzez zasadne zakwestionowanie ustaleń faktycznych w całości lub też odnośnie określonego elementu strony przedmiotowej lub podmiotowej, co z kolei skutkowało bezpodstawnym uznaniem sprawstwa oskarżonego lub też przyjęciem błędnej kwalifikacji prawnej przypisanego w wyroku czynu. Taka sytuacja w przedmiotowej sprawie nie ma miejsca bowiem dokonane przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne w zakresie obu czynów przypisanych oskarżonemu R. F. (1) są prawidłowe i mają oparcie w materiale dowodowym sprawy.

Mając zaś na uwadze treść poszczególnych zarzutów uznać należy, że zarzuty obrazy art. 410 k.p.k. zawarte w pkt XXV – XXXIV omawianej apelacji w których zarzucono Sądowi Okręgowemu, że oparł ustalenia faktyczne na wymienionych w treści tych zarzutów dowodach, które nie zostały w trybie określonym w art. 394 § 1 i 2 k.p.k. uznane za ujawnione bez ich odczytania to stwierdzić należy, że straciły one swoją aktualność. Sąd Apelacyjny na rozprawie odwoławczej postanowił bowiem na podstawie art. 394 § 2 k.p.k. uznać za ujawnione bez odczytania dokumenty wymienione w pkt 1 – 10 postanowienia które nie zostały przez Sąd Okręgowy wprowadzone do podstawy dowodowej materiału dowodowego a na które Sąd ten powołał się w uzasadnieniu wyroku. Doszło zatem do konwalidowania wskazanych w zarzutach XXV – XXXIV uchybień Sądu meriti, które mają charakter formalny a zatem straciły owe zarzuty swoją aktualność. W ocenie Sądu Apelacyjnego z uwagi na brzemienne wskazane przepisy, nie było żadnych przeszkód procesowych aby tego dokonać a zatem nie ma także potrzeby dokonywania analizy owych zarzutów w ramach niniejszego uzasadnienia skoro straciły one swoją aktualność.

Odnośnie zaś pozostałych zarzutów obrazy prawa procesowego zawartych w pkt XI – XXIV oraz XXXV – XLII to stwierdzić należy, że nie są one zasadne z tego powodu, że wskazane uchybienia w ogóle nie zaistniały bądź też wprawdzie doszło do ich powstania ale nie zostało wykazane w sposób przekonujący, że miały one wpływ na treść zaskarżonego wyroku. W dalszej części rozważań zostanie wskazane które ze wskazanych uchybień w zakresie obrazy

wymienionych przepisów postępowania w ogóle nie miały miejsca a które wprawdzie zaistniały ale z uwagi na ich charakter i rangę uchybienia nie miały one wpływu na sposób rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

Należy w tym miejscu przytoczyć także uwagę o charakterze ogólnym, że nie każde uchybienie Sądu dotyczące naruszenia przepisów postępowania i nie każda obraza konkretnego przepisu procedury karnej ma wpływ na treść wyroku, a w związku z tym zasługuje na uwzględnienie przez Sąd odwoławczy tylko taki tego rodzaju zarzut w ramach którego skarżący wykazał, że obraza konkretnego przepisu czy przepisów procedury karnej rzeczywiście miała miejsce a jednocześnie miała wpływ na treść wyroku. Z treści przedmiotowej apelacji która jest bardzo rozbudowana i obszerna zarówno w odniesieniu do ilości zarzutów zawartych w jej uzasadnieniu jak również uwzględniając liczbę stron uzasadnienia wynika, że jej autor nawet najdrobniejsze uchybienia zaistniałe na etapie śledztwa a następnie na etapie postępowania sądowego starał się zamienić na zarzut obrazy prawa procesowego, aby wykazać zdaniem Sądu odwoławczego w sposób sztuczny, że w przedmiotowej sprawie doszło do bardzo dużej liczby naruszeń prawa procesowego a w związku z tym wyrok Sądu Okręgowego w stosunku do oskarżonego R. F. (1) jest błędny i oparty na wadliwie dokonanych ustaleniach faktycznych. Należy jednak podkreślić, że o skuteczności środka odwoławczego nie decyduje ani ilość postawionych w nim zarzutów ani też obszerności uzasadnienia., tylko merytoryczna zawartość zarówno samych zarzutów jak również ich uzasadnienie oraz w przypadku zarzutów o których mowa w art. 438 pkt 2 i 3 k.k. wykazanie, że miały wpływ na treść wyroku. Wymaga także podkreślenia istotny fakt, że w przedmiotowej sprawie na etapie postępowania przygotowawczego doszło do zaniechań i błędów ze strony organów prowadzących te postępowanie, których nie można było w żaden sposób konwalidować na etapie postępowania sądowego. Sąd Okręgowy miał na uwadze ten fakt, czemu dał wyraz w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku gdzie stwierdzono zasadnie, że w ocenie Sądu w toku postępowania przygotowawczego nie dołożono należytej staranności przeprowadzając analizę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a co więcej w sprawie doszło do zaniechań utrudniających dojście w toku postępowania sądowego do prawdy materialnej (str. 44). Trafnie uznano również, że odnośnie logowania telefonów komórkowych oskarżonych, iż był to dowód o podstawowym znaczeniu dla oceny wyjaśnień oskarżonych. Niestety oskarżyciel zupełnie nie wykorzystał go w toku postępowania przygotowawczego gdyż uzyskana w toku tego postępowania analiza kryminalna jest dowodem wyjątkowo mało przydatnym dla sprawy i częściowo wynika to z błędnego sformułowania pytań przez organ zwracający się o przeprowadzenie analizy. Ponadto jak słusznie zauważono prowadzący postępowanie przygotowawcze przeszedł do porządku nad oczywistymi brakami dołączonego do akt sprawy sprawozdania z analizy połączeń i logowań telefonów komórkowych (k. 2296 – 2298). Ponadto do analizy został wskazany błędny numer telefonu D. A. (1) (...) zamiast(...) wraz z danymi odnośnie połączeń i logowań błędnie wskazanego numeru telefonicznego (str. 50 uzasadnienia). Zatem przeanalizowanie danych o logowaniu się telefonu D. A. (1) pozwoliły na stwierdzenie i ustalenie konkretnych miejsc w których logował się ten numer i czy było to miejsce zdarzenia w którym dokonano obu przypisanych R. F. (1) i D. A. (1) czynów, czy też inne miejsca. Sąd Okręgowy zasadnie uznał, że skoro z wniosków analizy kryminalnej, w dniu zdarzenia w miejscu zdarzenia w Ł. miał się logować jedynie telefon R. F. (1), to należało sprawdzić gdzie w tym czasie logowały się telefony pozostałych oskarżonych. Telefony te nie były w czasie zabójstwa wyłączone, o czym świadczy to, że dochodziło do ich logowania się. Sam fakt logowania wynika zaś zarówno z używania telefonów przy wykonywaniu połączeń telefonicznych lub też kontaktów sms – owych (str. 50 – 51 uzasadnienia). Zatem Sąd Okręgowy miał na uwadze zarówno wyżej wskazane jak również pozostałe błędy i zaniechania jakich dopuszczono się w toku postępowania przygotowawczego ale jednocześnie podkreślić należy, że mimo istnienia wskazanych braków i błędów, zebrane w sprawie dowody ocenione przez Sąd pozwalały na dokonanie trafnych i prawidłowych ustaleń faktycznych zarówno odnośnie obecności oskarżonego R. F. (1) w miejscu w którym dokonano zbrodni zabójstwa R. J. (2) a następnie w jego mieszkaniu, jak również jego zachowania w czasie dokonywania tych czynów.

Za chybnie i bezpodstawne uznać zatem należy zarzuty obrazy art. 7 i 410 k.p.k. zawarte w pkt XI - XXIV w których skarżący kwestionuje dokonaną przez Sąd meriti ocenę poszczególnych dowodów wymienionych w treści tych zarzutów tj. wyjaśnień oskarżonego R. F. (1), zeznań świadków: J. K. (1) H. F. (3), P. P. (1), M. B. (1), J. R., S. D., M. S., S. S. (1), J. K. (2), A. W., G. L., P. S., K. J. (2), K. Ż., E. W., S. S. (3), K. Ż.. Zaznaczyć przy tym należy, że autor omawianej apelacji bez względu na treść poszczególnych zarzutów zawartych w pkt XI - XXIV zarzuca Sądowi obrazę zarówno art. 7 k.k. jak również art.. 410 k.p.k. O ile jest zrozumiałe i oczywiste że kwestionując sposób oceny poszczególnych

dowodów osobowych, czy też dowodów z opinii biegłych oraz dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy skarżący zarzuca obrazę art. 7 k.p.k., o tyle nie wiadomo w jaki sposób Sąd Okręgowy naruszył art. 410 k.p.k. przynajmniej w części tych zarzutów. Analizując bowiem treść drugiego z wymienionych przepisów postępowania należy dojść do wniosku, że obraza art. 410 k.p.k. może nastąpić na trzy czytelne sposoby a mianowicie po pierwsze gdy Sąd opiera ustalenia faktyczne na dowodzie którego w sposób zgodny z odpowiednimi przepisami k.p.k. nie wprowadził do materiału dowodowego sprawy, po drugie gdy Sąd w ogóle zaniecha dokonania analizy i oceny określonego dowodu i nie wskaże w uzasadnieniu wyroku czy uznał dany dowód za wiarygodny czy też niewiarygodny i jakimi w tym zakresie kierował się względami. Po trzecie zaś gdy Sąd uznał dany dowód za wiarygodny w całości a nie uwzględni wynikających z tak ocenionego dowodu przy dokonywaniu ustaleń faktycznych. O ile więc jest oczywiste, że Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy art. 410 k.p.k. w pierwszej z wymienionych postaci w zakresie dowodów wymienionych w zarzutach z pkt XXV – XXXIV gdyż oparł się na dowodach których nie odczytał lub też nie uznał za ujawnione bez odczytywania i to uchybienie jak wskazano we wcześniejszej części rozważań zostało konwalidowane w toku rozprawy odwoławczej. Natomiast nie wiadomo w jaki sposób w pozostałym zakresie doszło do naruszenia przez Sąd meriti art. 410 k.p.k. Z treści zarzutów oraz ich uzasadnienia można wywnioskować, że obraza wskazanego art. 410 k.p.k. co do części dowodów nastąpiła poprzez ich pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych i dotyczy to chociażby wyjaśnień oskarżonego R. F. (1). Należy jednak podkreślić, że za całkowicie błędny i bezpodstawny uznać należy zrzut obrazy art. 410 k.p.k. polegający na pominięciu określonego dowodu przy ustaleniach faktycznych w sytuacji gdy Sąd uznał dany dowód za niewiarygodny. Nie można bowiem oczekiwać od Sądu meriti, że będzie dokonywał ustaleń faktycznych sprawy na podstawie dowodów wcześniej ocenionych jako niewiarygodne gdyż jest oczywiste, że stan faktyczny danej sprawy jest ustalony jedynie w oparciu o dowody wiarygodne.

Odnosząc się zatem do treści zarzutu z pkt XI uznać należy kwestionowanie sposobu i wyników oceny wyjaśnień złożonych przez R. F. (1) w dniach 25 września 2014 r. i 2 października 2014 r. jest całkowicie bezpodstawne. Zdaniem Sądu odwoławczego wywody skarżącego dotyczące omawianej kwestii nie są trafne i nie zostało wykazane w sposób logiczny i przekonujący, że dokonana przez Sąd Okręgowy ocena wyjaśnień złożonych przez R. F. (1) zawiera błędy natury faktycznej, logicznej sprzeczna jest z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Zarzut obrazy art. 7 k.p.k. można bowiem uznać za zasadny i trafny tylko wówczas gdy skarżący wykaże, że w procesie analizy i oceny danego dowodu wystąpiły wskazane wyżej uchybienia i to powoduje, że oceny tej nie można uznać za prawidłową i swobodną w rozumieniu art. 7 k.p.k.

Z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku (str. 22 – 38) wynika zaś w sposób jednoznaczny, że dokonana przez Sąd meriti analiza wyjaśnień oskarżonego R. F. (1) jest wnikliwa wszechstronna i obejmuje wszystkie depozycje tego oskarżonego. Sąd meriti dokonał także analizy tego dowodu we wzajemnym powiązaniu z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w niniejszej sprawie. Wnioski wynikające z tej analizy są całkowicie trafne, nie zawierają bowiem błędów natury faktycznej czy też logicznej. Rozważania Sądu meriti zawarte na str. 45 – 88 pisemnych motywów wyroku mają charakter kompleksowy i pozwalają na prześledzenie toku rozumowania Sądu w aspekcie znaczenia poszczególnych dowodów w tym wyjaśnień składanych przez oskarżonych na kształt i treść dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych. W oparciu o te rozważania należy uznać, że została wykazana w sposób przekonujący zarówno trafność sposobu oceny wyjaśnień składanych przez oskarżonego R. F. (1) jak również jego udział w przypisanych mu czynach.

Zarzut z pkt XII jest całkowicie bezpodstawny i uznać należy, że sposób oceny zeznań składanych przez funkcjonariuszy policji J. K. (1) i H. F. (1) nie miał żadnego znaczenia i wpływu na sposób oceny wyjaśnień składanych przez R. F. (1). Należy przyjąć, że oskarżony ten miał w toku całego postępowania możliwość złożenia szczerych wyjaśnień odzwierciedlających rzeczywisty przebieg zdarzenia ale tego nie uczynił i nie można więc uznać, że te z dnia 25 września 2014 r. i 2 października 2014 r. przedstawiają rzeczywisty przebieg zdarzeń z dnia 6 stycznia 2014 r.

Nie ma także znaczenia dla ustaleń faktycznych kwestia podniesiona w zarzucie z pkt XIII w sytuacji gdy Sąd meriti trafnie ustalił, że jednym z motywów zachowania oskarżonego D. A. (1) mogła być jego sytuacja materialna. Stwierdzić także należy, że na str. 95 uzasadnienia wyroku nie znajduje się fragment cytowany przez autora apelacji. Nie można

natomiast zgodzić się z twierdzeniem skarżącego, że motywacja z jaką działał oskarżony D. A. (1) miała wpływ na ustalenia faktyczne dotyczące udziału oskarżonego w popełnieniu przypisanych mu czynów.

Bezpodstawne jest także kwestionowanie oceny zeznań świadka P. P. (1) (zarzut z pkt XIV). Wywody obrońcy oskarżonego R. F. (1) zawarte zarówno w treści omawianego zarzutu jak również w uzasadnieniu apelacji nie są przekonujące i nie podważają zdaniem Sądu odwoławczego sposobu oraz wniosków wynikających z oceny tego dowodu. W realiach dowodowych niniejszej sprawy gdy nie było bezpośrednich świadków zdarzenia, zeznania świadka P. P. (1) mają bardzo istotne znaczenie dla sposobu dokonania ustaleń i tym samym dla treści wyroku wydanego w stosunku do oskarżonych. Z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wynika w sposób jednoznaczny, że Sąd Okręgowy miał świadomość znaczenia omawianego dowodu i dlatego też poddał go wnikliwej i wszechstronnej analizie i ocenie. Uznać należy, że dokonana przez Sąd meriti analiza tego dowodu nie zawiera błędów natury faktycznej, logicznej, zgodna jest z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Obrońca oskarżonego R. F. (1) mając również świadomość znaczenia tego dowodu dla prawidłowości ustaleń faktycznych i ustalenia sprawstwa tego oskarżonego włożył wiele wysiłku aby podważyć wiarygodność zeznań tego świadka oraz zakwestionować sposób oceny tego dowodu przez Sąd Okręgowy. Jednakże w ocenie Sądu Apelacyjnego wywody autora apelacji zawarte na str. 84 – 127 uzasadnienia mimo, że mają charakter wręcz drobiazgowy nie stanowią wystarczającej podstawy do podważenia w sposób skuteczny sposobu oceny zeznań tego świadka i wniosków wynikających z tej oceny. Nie ma bowiem żadnych wiarygodnych i przekonujących powodów i argumentów które by pozwalały na przyjęcie, że świadek P. P. (1) całkowicie bezpodstawnie obciążał oskarżonych R. F. (1) i D. A. (1) i wymyślił sam wersję zdarzenia oraz słowa które usłyszał od oskarżonych odnośnie ich udziału w zabójstwie pokrzywdzonego R. J. (2) i sposobu ich zachowania. Zasadnie więc uznał, że P. P. (1) jest najważniejszym świadkiem w przedmiotowej sprawie i dokonana analiza i ocena wypowiedzi tego świadka uwzględniająca także pozostałe dowody zebrane w sprawie i zawarta na str. 67 – 72 jest logiczna, całościowa i przekonująca i zasługuje na pełną akceptację ze strony Sądu odwoławczego.

Odnośnie omawianego dowodu to Sąd Apelacyjny stoi na stanowisku, że w realiach dowodowych niniejszej sprawy nie jest możliwe skuteczne podważenie i zdyskredytowanie dowodu z zeznań świadka P. P. (1) w tym jego zeznań w których relacjonuje wypowiedzi R. F. (1) „że tego typu z B. o którym mówił D. zatłukli, że on strzelał mu w oko z pistoletu gazowego i bił go jakąś lagą po głowie, a D. A. (1) dźgał go nożem w okolicach szyi ..., że ciało tego typu z B. gdzie wyrzucili ..., a jego dokumenty i klucze wyrzucili do W.”. Zeznania P. P. (1) w tym przytoczony fragment nie sposób uznać za jego konfabulacje i zmyślenia o czymś czego w rzeczywistości nie było, w sytuacji, gdy to co on zeznał znajduje w zakresie poszczególnych elementów potwierdzenie w wyjaśnieniach obu oskarżonych chociażby odnośnie przebywania na miejscu zdarzenia, użycia „lagi”, strzelania pokrzywdzonemu w twarz, dźgania nożem w szyję, zabrania telefonów i dokumentów należących do pokrzywdzonego (wyjaśnienia R. F. (1)), jak również w treści pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie w tym opinii biegłych odnośnie charakteru obrażeń doznanych przez pokrzywdzonego czy też dowodów potwierdzających miejsce znalezienia dokumentów należących do R. J. (1). Zatem zeznania złożone przez P. P. (1) nie mogą być uznane za bezpodstawne pomówienie i niewiarygodny dowód jak twierdzi autor apelacji gdyż chociażby ze wskazanych wyżej przyczyn nie ma żadnych podstaw aby podzielić w tym zakresie stanowisko skarżącego i podważyć wiarygodność zeznań świadka P. P. (1), skoro zeznania te korespondują w istotnym zakresie z pozostałym materiałem dowodowym niniejszej sprawy. Ponadto zasadnie podkreślono na str. 69 uzasadnienia, że z uwagi na czas w jakim P. P. (1) złożył zeznania – 16 stycznia 2014 r. gdy nie przeprowadzono jeszcze sekcji zwłok R. J. (2) i nie odnaleziono w W. karty kibica R. J. (2), te prawdziwe informacje odnośnie wskazanych elementów przebiegu zdarzenia P. P. (1) mógł uzyskać tylko od osób uczestniczących w zabójstwie, gdyż wówczas inne osoby tych szczegółów nie znały.

Za całkowicie bezpodstawne uznać należy twierdzenia skarżącego zawarte w zarzucie z pkt XV i jego uzasadnienia odnośnie tego, że wyjaśnienia złożone przez R. F. (1) w dniu 16 stycznia 2014 r. oraz zeznania złożone przez świadka P. P. (1) zawierają twierdzenia tych osób, które zostały na nich wymuszone w sposób bezprawny. Zebrane w sprawie dowody nie potwierdzają powyższych wywodów skarżącego i z tego względu powyższy zarzut nie zasługuje na uwzględnienie.

Ustalenia Sądu meriti dotyczące posiadania przez R. F. (1) rewolweru E. V. oraz kulek do niego są prawidłowe i mają oparcie w materiale dowodowym sprawy. Natomiast wbrew twierdzeniom skarżącego brak jest w przedmiotowej sprawie przekonujących i wiarygodnych dowodów poza wyjaśnieniami R. F. (1), którym zasadnie w tym zakresie odmówiono wiary świadczących o tym, że oskarżony ten był zastraszany przez D. A. (1). Sąd Okręgowy odniósł się w sposób logiczny i przekonujący do rzekomego zastraszania R. F. (1) przez D. A. (1) na str. 97 – 100 pisemnych motywów wyroku analizującego treść wyjaśnień oskarżonego i dokonując oceny tego dowodu w kontekście pozostałych dowodów zgromadzonych w niniejszej sprawie. Zasadnie zatem stwierdzono, że rzekome zastraszanie R. F. (1) przez D. A. (1) kontrastuje w sposób rażący z charakterem jego kontaktów z D. A. (1) po zabójstwie pokrzywdzonego i zasadnie w tym zakresie odwołano się do treści wiadomości nr 482, 480, 479, 476 przesłanych wieczorem w dniu 6 stycznia 2014 r. po zabójstwie R. J. (2). Argumenty Sądu meriti odnośnie wzajemnych relacji pomiędzy tymi oskarżonymi są logiczne, przekonujące i mają oparcie w materiale dowodowym sprawy, który w sposób jednoznaczny przeczy wersji prezentowanej przez autora apelacji. Zarzut zawarty w pkt XVII apelacji w którym skarżący kwestionuje ocenę wymienionych w zarzucie świadków – funkcjonariuszy Policji jest całkowicie bezpodstawny. Sposób oceny przez Sąd Okręgowy wymienionych świadków nie ma bowiem żadnego znaczenia dla kwestii trafności ustaleń faktycznych dotyczących oskarżonego R. F. (1). Kwestia utraty określonych dowodów i błędów postępowania przygotowawczego jest przedmiotem rozważań Sądu meriti w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Nie można jednak uznać, że opisane przez Sąd braki i błędy organów ścigania spowodowały, że Sąd Okręgowy poczynił błędne ustalenia faktyczne w odniesieniu do R. F. (1). Na marginesie tylko zaznaczyć należy, że sam skarżący w treści zarzutu twierdzi, że owe braki i błędy odnoszą się do D. A. (1).

Nie zasługuje również na akceptację stanowisko obrońcy oskarżonego zawarte w zarzucie z pkt XVIII w którym kwestionuje ocenę przez Sąd meriti dowodu w postaci zdjęcia szalika. Rozważania Sądu I instancji odnoszące się do tego dowodu zawarte na str. 72 uzasadnienia są logiczne i przekonujące i zdaniem Sądu odwoławczego zasadnie w tym zakresie nie dano wiary wyjaśnieniom R. F. (1) złożonych już po przesłuchaniu P. P. (1) na rozprawie w dniu 18 lutego 2016 r. odnośnie tego, że szalik ten miał przekazać nie R. F. (1) lecz D. A. (1). Sąd I instancji trafnie uznał, że świadek P. P. (1) wypowiedział się w tej kwestii spontanicznie i nie ma więc podstaw aby uznać, że w tym zakresie podawał on nieprawdę zwłaszcza, że jak zasadnie zauważono nie była to okoliczność najbardziej obciążająca oskarżonych.

Wywody obrońcy oskarżonego stanowią jedynie polemikę z prawidłowością oceny wskazanych dowodów i nie zasługują na akceptację ze strony Sądu odwoławczego. Kwestia oceny dowodu o którym mowa w zarzucie z pkt XIX nie ma znaczenia dla prawidłowości ustaleń dokonanych w niniejszej sprawie. Ustalenia Sądu, że w dniu 10 stycznia 2014 r. D. A. (1), R. F. (1) i P. P. (1) pojechali do Ł. po samochód V. (...) a następnie dwoma samochodami wrócili do W. znajduje pełne oparcie w materiale dowodowym sprawy poddanym analizie i ocenie na str. 59 – 60 uzasadnienia i z analizy tych dowodów Sąd Okręgowy wysnuł trafne i logiczne wnioski odnośnie losów tego samochodu i sposobu korzystania z niego przez oskarżonych. Zatem w tym kontekście kwestia czy kciuk widnieje na zdjęciu złożonym przez obrońcę oskarżonego nie ma żadnego znaczenia.

Nie można również zgodzić się z twierdzeniem autora omawianej apelacji, że Sąd I instancji dokonał dowolnej oceny opinii wydanej przez biegłą prof. dr hab. E. G. odnośnie zapisów zawartych na k. 3248 czyli dotyczących notatki w której naniesiono wyliczenia wydatków w tym w zakresie kwoty uzyskanej ze sprzedaży samochodu V. (...).

Zdaniem Sądu odwoławczego brak jest podstaw aby kwestionować wnioski wynikające z przedmiotowej opinii a jednocześnie uznać za zasadne twierdzenia skarżącego odnośnie konieczności dopuszczenia dowodu z opinii uzupełniającej. Ponadto powyższa kwestia jak przyznaje sam autor apelacji dotyczy oskarżonego D. A. (1) a nie oskarżonego R. F. (1) i odnosi się do motywu działania D. A. (1). Nie można jednak uznać, że brak jednoznacznych ustaleń w tym zakresie miał wpływ na ustalenia faktyczne dotyczące udziału oskarżonego R. F. (1) w przypisanych mu czynach. Zatem chociażby z tego powodu zarzuty zawarte w pkt XX i XXI omawianej apelacji uznać należy za bezpodstawne bowiem okoliczności w nich podnoszone nie mają znaczenia dla ustalenia sprawstwa oskarżonego R. F. (1).

W podobny sposób odnieść się należy do zarzutu z pkt XXII w którym zarzucono pominięcie dowodu z informacji z przeprowadzonych badań genetycznych odzieży D. A. (1). Skoro wiadomo, że nie została zabezpieczona właściwa kurtka należąca do D. A. (1) to ten błąd organów ścigania faktycznie miał miejsce ale z tego faktu nie można wyciągnąć żadnych wniosków w zakresie udziału w zabójstwie oskarżonego R. F. (1).

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Okręgowy nie dopuścił się obrazy art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. przy ocenie dowodów w postaci opinii z zakresu biologii z dnia 6 maja 2014 r. dotyczącej badania odzieży D. A. (1) i śladów zabezpieczonych z samochodu V. (...), oraz opinii z zakresu psychiatrii i psychologii (zarzut z pkt XXIII). Odnośnie pierwszej z tych opinii to dotyczy ona oskarżonego D. A. (1) a nie R. F. (1) i z akt sprawy nie wynika, że przedmiotowa opinia została uznana za dowód winy oskarżonych. Na stronie 83 uzasadnienia Sąd Okręgowy stwierdził bowiem w sposób jednoznaczny, że podzielono wnioski opinii sporządzonych w toku postępowania, aczkolwiek większość z nich miała ograniczone znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zatem wbrew twierdzeniom skarżącego opinia dotycząca badania odzieży D. A. i śladów zabezpieczonych w samochodzie V. (...) nie miała wpływu na treść ustaleń faktycznych odnoszących się do sprawstwa oskarżonego R. F. (1) w zakresie przypisanych mu czynów. Również opinie z zakresu psychiatrii i psychologii dotyczące oskarżonego R. F. (1) zostały ocenione w sposób prawidłowy i nie można zgodzić się z zarzutem, że ocena tych dowodów nosi cechy dowolności. Ponadto z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wynika w sposób jednoznaczny, że przedmiotowe opinie nie zostały uznane „jako dowody winy oskarżonego R. F. (1) w przypisanych mu czynach”. Powyższym twierdzeniem skarżącego przeczy całkowicie analiza treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku gdzie na str. 88 – 93 dokonano analizy treści i wniosków opinii z zakresu psychologii i psychiatrii. Nie można także zaakceptować twierdzeń autora apelacji zawartych w zarzucie z pkt XXIV odnośnie rzekomego braku wszechstronnej analizy połączeń telefonicznych i zaniechania przez Sąd Okręgowy ustalenia faktycznego przebiegu wydarzeń z dnia 6 stycznia 2014 r. Z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wynika bowiem w sposób jednoznaczny, że Sąd meriti dokonał szczegółowej, wnikliwej i wszechstronnej analizy połączeń telefonicznych w dniu zabójstwa z telefonów należących do pokrzywdzonego R. J. (2), R. F. (1) jak również telefonów osób związanych z przedmiotową sprawą. Dokonano także analizy połączeń z tych telefonów w kolejnych dniach po zabójstwie i przedmiotowa analiza znajduje się na str. 51 – 69 uzasadnienia. Podkreślić natomiast należy, że wbrew temu co bezpodstawnie twierdzi skarżący Sąd Okręgowy nie poczynił ustaleń faktycznych odnośnie porozumienia pomiędzy oskarżonymi „w formie konkludentnej” na podstawie analizy logowań telefonów czy też treści wiadomości sms – owych. Nie było to możliwe chociażby z tego względu, że z uwagi na błędy osób prowadzących postępowanie karne został wskazany błędny numer telefonu D. A. (1) i z tego względu brak jest danych dotyczących numeru (...) którym posługiwał się D. A. (1) (str. 50 – 51 uzasadnienia). Natomiast kwestia porozumienia pomiędzy oskarżonymi została omówiona na str. 103 – 106 uzasadnienia i Sąd zasadnie uznał, że do wzajemnego porozumienia pomiędzy obu oskarżonymi tj. D. A. (1) i R. F. (1) doszło w trakcie dokonywania zabójstwa pokrzywdzonego poprzez to, że obaj sprawcy wzajemnie akceptowali swoje zachowania wobec R. J. (1) zadając mu ciosy tępym narzędziem (blokada kierownicy), nożem i jak wynika z opinii biegłego lekarza sądowego każdy z oskarżonych zadawał pokrzywdzonemu ciosy i uderzenia powodujące obrażenia prowadzące do zgonu R. J. (2).

Odnośnie pozostałych zarzutów obrazy prawa procesowego zawartych w przedmiotowej apelacji to stwierdzić należy, że istotnie w trybie określonym w art. 394 § 1 i 2 k.p.k. Sąd Okręgowy powinien uznać za ujawnione bez odczytywania poszczególne dokumenty znajdujące się na określonych kartach akt postępowania Prokuratury Rejonowej Warszawa – Żoliborz sygn. akt 1 Ds 670/14/II a nie całe akta. Powyższe uchybienie podniesione w zarzucie z pkt XXXV ma jednak charakter wyłącznie formalny i nie miało żadnego wpływu na treść wydanej w sprawie wyroku. Tak jak zaznaczono we wcześniejszych fragmentach rozważań zarzut obrazy prawa procesowego może być uznany za skuteczny gdy zostanie wykazane także, że obraza określonego przepisu procedury karnej mogła, czyli w istocie w danej sprawie miała wpływ na treść wyroku.

Natomiast zarzut zawarty w pkt XXXVI należy ocenić jako wręcz kuriozalny który dobitnie świadczy o tym, że autor tej apelacji specjalnie mnoży ilość zarzutów aby wykazać, że w przedmiotowej sprawie rzekomo doszło do ogromnej ilości uchybień. Z treści tego zarzutu wynika, że skarżący zarzuca Sądowi meriti, iż nie złożył zawiadomienia do prokuratury lub Policji odnośnie złożenia fałszywych zeznań przez świadka P. P. (1). Wymaga podkreślenia, że obrońca

oskarżonego zarzuca to zaniechanie Sądowni w sytuacji gdy na rozprawie był obecny prokurator oraz co jeszcze bardziej istotne, miałyby to nastąpić przed merytoryczną oceną poszczególnych dowodów. Zatem profesjonalny podmiot jakim powinien być adwokat oczekuje, że Sąd rozpoznający daną sprawę przed zamknięciem przewodu sądowego i przed dokonaniem merytorycznej oceny poszczególnych dowodów ujawni w zawiadomieniu o możliwości popełnienia przestępstwa swoje stanowisko odnośnie merytorycznej oceny tych dowodów, co jest oczywiście niedopuszczalne.

Za chybiony i bezpodstawny uznać należy zarzut z pkt XXXVII w którym zarzucono Sądowni zaniechanie w zakresie okazania świadkowi P. P. (1) nielegalnej korespondencji zatrzymanej u dziadka oskarżonego D. A. (1) W. B.. W tym zakresie stwierdzić należy, że wyżej wskazana nielegalna korespondencja dotyczy bezpośrednio oskarżonego D. A. (1) a nie R. F. (1) a ponadto nie było żadnych przeszkód aby obecny na rozprawie obrońca R. F. (1) wykazał, w tym zakresie aktywność i złożył odpowiedni wniosek jeżeli jego zdaniem kwestie wynikające ze wskazanego dowodu bezpośrednio dotyczą jego mocodawcy. W podobny sposób należy odnieść się do zarzutu zawartego w pkt XXXVIII w którym skarżący zarzuca Sądowni zaniechanie okazania dziadkowi oskarżonego D. A. (1) – W. B. nielegalnej korespondencji zatrzymanej bezpośrednio po widzeniu. Skoro z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd meriti dokonał wnikliwej i szczegółowej analizy grypsu sporządzonego przez D. A. (1) (str. 71 – 72) i wysnuł z tego faktu oraz treści tego grypsu trafne wnioski i zasadnie uznał, że powyższe kwestie świadczą o wiarygodności zeznań P. P. (1), to tym samym brak jest podstaw do uznania, że omawiany zarzut jest zasadny, gdyż nie można zaakceptować stanowiska skarżącego, że okoliczność zawarta w tym zarzucie skutkowałą uznaniem winy oskarżonego R. F. (1) w zakresie zarzucanych mu czynów.

Brak jest również podstaw do uwzględnienia zarzutów zawartych w pkt XXXIX, XX, XLI i XLII petitum w których autor apelacji kwestionuje oddalenie wniosków dowodowych wymienionych w treści przedmiotowych zarzutów.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Okręgowy zasadnie oddalił wnioski zawarte w piśmie obrońcy oskarżonego R. F. (1) z dnia 27 października 2015 r. Stanowisko Sądu meriti jest trafne w tym zakresie i brak jest podstaw do jego zakwestionowania gdyż obrońca nie przedstawił merytorycznych i przekonujących argumentów podważających powyższe stanowisko odnośnie zaś dopuszczenia dowodu z innego biegłego z zakresu pisma ręcznego. Rozważania Sądu Okręgowego zawarte na str. 86 – 87 dotyczące przedmiotowych opinii są logiczne i przekonujące. Zasadnie stwierdzono, że autor opinii prywatnej nie zawarł w jej treści stanowczych stwierdzeń bowiem uznano jedynie, że kwestionowane zapisy mogły zostać nakreślone przez D. A. (1) a zatem przedmiotowa opinia zawiera wnioski prawdopodobne. Natomiast biegły M. G. w swojej opinii przed Sądem jednoznacznie stwierdził, że w piśmie D. A. (1) oprócz cech zbieżnych z materiałem badanym znalazł cechy rozbieżne, które eliminują pismo oskarżonego jako osoby która sporządziła omawianą notatkę w której zawarte są wyliczenia wydatków.

Zauważyć zatem należy że w świetle brzmienia art. 201 k.k. brak było podstaw do powołania innego biegłego gdyż analizowana opinia nie może być uznana za niepełną, niejasną a nadto nie zachodziły sprzeczności pomiędzy opinią biegłego M. G. a opinią prywatną. Zasadne jest również stwierdzenie Sądu Okręgowego zawarte na str. 87 uzasadnienia, że w żaden sposób nie można uznać, iż ewentualne sporządzenie przez D. A. (1) przedmiotowych zapisów oznacza, że R. F. (1) nie brał udziału w zabójstwie.

Z tych samych względów nie zasługuje a uwzględnienie zarzut z pkt XLI odnośnie weryfikacji opinii biegłej z zakresu psychologii M. B. (2) przy pomocy zeznań świadka N. T..

Przedmiotowa opinia nie zawiera braków o których mowa w art. 201 k.p.k. i Sąd meriti dokonał prawidłowej analizy i oceny tego dowodu. Bezpodstawny jest zarzut zawarty w pkt XLII apelacji dotyczący procesowego zabezpieczenia tatuaży na rękach oskarżonego D. A. (1), gdyż kwestia asymilacji D. A. (1) w środowisku więziennym może mieć znaczenie dla kwestii oceny zachowania tego oskarżonego i jego postawy po dokonaniu czynu ale w żadnym wypadku nie ma wpływu na trafność ustaleń Sądu odnośnie oskarżonego R. F. (1).

Sąd Apelacyjny uznał również, że przyjęta w wyroku kwalifikacja prawna w zakresie obu przypisanych oskarżonym czynów, która nie jest kwestionowana, przez skarżących, jest prawidłowa i zasługuje na akceptację ze strony Sądu odwoławczego.

Za sprawiedliwą i adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu R. F. (1) uznać również należy orzeczoną wobec niego karę 25 lat pozbawienia wolności. Jak wynika z końcowej części pisemnych motywów wyroku Sądu Okręgowego przy wymiarze kar jednostkowych oraz kary łącznej uwzględnił wszystkie okoliczności mające wpływ na wymiar tych kar. Sąd odwoławczy nie znalazł zatem żadnych podstaw do zmiany wyroku w tym zakresie.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono natomiast na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. mając na uwadze fakt orzeczenia wobec obu oskarżonych długotrwałych kar pozbawienia wolności oraz ich sytuację materialną i możliwości zarobkowe.

Z wyżej wskazanych powodów Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.